

IDEFISC

Juridische nieuwsbrief: verschijnt driemaandelijks

30ste JAAR - N° 116

SEPTEMBER 2021

AFGIFTEKANTOOR: BRUSSEL V
IDEFISC INTERNATIONALE VERENIGING MET WETENSCHAPPELIJK DOEL - INFO@IDEFISC.BE

Editoriaal

De volgende fiscale hervorming, nu reeds een maat voor niets?

We weten dat de regering aankondigt dat ze een «grote» belastinghervorming voorbereidt, die echter alleen zou moeten gestemd worden of in ieder geval in de volgende legislatuur in werking zou moeten treden.

De Hoge Raad van Financiën heeft al een rapport uitgebracht en de minister zegt daar rekening mee te willen houden.

We merken echter dat deze adviezen een bijzonder gebrek aan ambitie hebben. In plaats van een «grote belastinghervorming» krijgen we opnieuw te horen dat bepaalde min of meer versnipperde bepalingen kunnen hervormd worden, zonder een algehele strategie.

Er is voornamelijk enige aandacht voor de afschaffing of strengere regulering van «fiscale niches», d.w.z. van die bepalingen die voorzien in uitzonderingen op bepaalde activiteiten of soorten inkomsten.

De maatregel die het sterkst wordt bestreden, is deze van een bijzonder regime dat voorbehouden is voor de auteursrechten.

Er zijn plannen om het te beperken of af te schaffen, omdat het lijkt alsof sommige mensen het zouden «misbruiken» en daarom meer zou kosten dan voorheen.

Er zij aan herinnerd dat het bij de invoering van deze maatregel voor de toenmalige minister van Financiën de bedoeling was om

nog «een pluim op zijn hoed» te zetten door zich voor te doen als een verdediger van kunst en letteren. Zouden kunstenaars het dan niet meer verdienen om verdedigd te worden, onder de nieuwe regering, waarvan de partij van de minister van Financiën al deel uitmaakte van de ploeg die destijds voor de tekst had gestemd?

Het is ook vreemd dat wanneer we zeggen dat we het toepassingsgebied van bepaalde «niches» willen verminderen, we afzien van het corrigeren van de effecten van deze belastingverhoging door een andere maatregel die de belastingdruk vermindert.

Wanneer hervormingen de neiging hebben om bepaalde belastingvoordelen toe te kennen (zoals de recente hervorming van de vennootschapsbelasting), is er een hardnekkige wens geweest om steeds neutraal te zijn. Waarom zou het anders zijn als we van plan zijn de kosten te verhogen?

Bovendien moeten onze leiders begrijpen dat er geen grote belastinghervorming mogelijk is als we niet beginnen met de plaats van belastingheffing in de samenleving in twijfel te trekken. Met andere woorden, zolang de belastingen zo hoog zijn als nu, kan geen enkele maatregel die sommigen gewoon meer en anderen iets minder laat betalen ernstig worden omschreven als «hervorming».

Thierry AFSCHRIFT

De klauwen van de beer

Hoe onnodig werk creëren voor de administratie ?

Onder impuls van Europa heeft België een hervorming doorgevoerd van de manier waarop inkomsten uit onroerend goed van Belgen in het buitenland worden belast.

Er werd dus zo een echte gasfabriek opgericht, die zeker voldoet aan de Europese eisen van gelijkheid tussen inkomsten van Belgische en buitenlandse afkomst.

Het systeem, dat ofwel niet-verifieerbare expertise in het buitenland ofwel een forfaitaire berekeningsmethode omvat en dat de potentiële inkomsten van een onroerend goed in het buitenland bij benadering reproduceert, zal een enorme hoeveelheid werk met zich meebrengen, zowel voor de belastingplichtigen en hun raadgevers als voor de belastingdienst.

Honderdduizenden brieven zullen moeten uitgewisseld worden tussen de overheid en de belastingplichtigen.

En dat alles voor bijna niets. De overgrote meerderheid van de onroerende goederen die in het buitenland door Belgische ingezetenen worden gehouden, bevindt zich in landen waar zij een vrijstelling genieten op grond van een verdrag ter preventie van de dubbele belasting.

Het betreft met andere woorden inkomsten die in België vrijgesteld zijn en uitsluitend in het buitenland belastbaar zijn.

De Belgische fiscus hoeft enkel het bedrag te kennen om de zogenaamde «progressievoorbehoud» toe te passen, d.w.z. om de andere inkomsten te belasten rekening houdend met het bestaan van deze buitenlandse inkomsten.

In elk geval gaat het om vrij kleine bedragen, die waarschijnlijk verre van het belang rechtvaardigen van het extra werk dat aan de belastingplichtige en de administratie wordt opgelegd. Op een dag, zoals elk jaar, zullen we horen dat de administratie «geen middelen heeft». Dit zal alleen waar zijn als we vertrekken van het idee dat we de minste verordening in detail moeten toepassen, zonder rekening te houden met de rentabiliteit van het werk dat van overheidsambtenaren wordt gevraagd

Omzendbrief van 8 juni 2021 van de Nationale Bank – klantenonderzoek met betrekking tot de repatriëring van gelden uit het buitenland	1
Rechtszekerheid geldt ook voor een administratieve interpretatie die aanleiding geeft tot een praktijk die in strijd is met het recht van de belastingplichtige	3
Verlieslatende nevenactiviteiten: een sprankeltje hoop aan het einde van de tunnel?	4
Verdragen ter preventie van de dubbele belasting: het Hof van Cassatie bevestigt dat het gebrek aan een belastingstelsel in de bronstaat leidt tot het verwerpen van de vrijstelling in België	5
Wet van 2 juni 2021 – beëindiging van de bijzondere mechanismen voor gerechtelijke autoriteiten door de FSMA en de Nationale Bank	9
Schuldvergelijking tussen een betwiste belastingschuld en de vordering van een belastingplichtige: evenredigheid is vereist	11
Internationale erfopvolging en dubbele belasting van roerende goederen-discriminatie-Grondwettelijk Hof van 3 juni 2021	13
Details over het Belgisch stelsel van overdrachten binnen de groep	15
Zijn levensverzekering – recente rechtspraak van het Hof van Beroep van Gent, gunstig voor de Waalse of Brusselse belastingplichtige...	17
Luxemburg – beperking van de aftrekbaarheid van interesten – omzendbrief van 2 juni 2021	21
2022 Wijziging btw-vrijstelling vanaf 2022 van toepassing op zorgdiensten	23
Mauritius, een voordelig belastingstelsel dat opnieuw openstaat voor internationale reizigers	25
Een belastingvoordeel voor de kwijtschelding van de huur van juni tot september 2021	27
Hong Kong: een aantrekkelijk belastingstelsel voor de nieuwe ingezeten natuurlijke personen	28

Omzendbrief van 8 juni 2021 van de Nationale Bank – klantenonderzoek met betrekking tot de repatriëring van gelden uit het buitenland

Kredietinstellingen (beursvennootschappen en verzekeringsmaatschappijen) naar Belgisch recht (en bijkantoren in België van dergelijke instellingen die vallen onder het recht van een ander land van de Europese Economische Ruimte of een derde land) zijn verplicht om verzoeken om repatriëring van middelen die bij financiële instellingen in het buitenland worden aangehouden, te beoordelen in het licht van hun verplichtingen met betrekking tot de voorkoming van het witwassen van geld (zoals vervat in de wet van 18 september 2017 betreffende het voorkomen van het witwassen van geld, de financiering van terrorisme en de beperking van het gebruik van contant geld).

In een recente omzendbrief van 8 juni 2021 verduidelijkt de Nationale Bank haar verwachtingen met betrekking tot de correcte toepassing van het klantenonderzoek in de preventieve wet op het witwassen van geld.

Daarmee beantwoordt zij vragen die financiële instellingen gezamenlijk aan haar hebben gericht.

In deze omzendbrief verduidelijkt de Nationale Bank niet alleen haar verwachtingen op het gebied van

klantenonderzoek. Zij verzoekt financiële instellingen om via hun interne audit een geloofwaardige (ongedefinieerde) «steekproef» van aanvaarde dossiers van repatriëring van geld uit het buitenland waarvoor het kapitaal zich nog steeds binnen de betrokken instelling bevindt, zorgvuldig te onderzoeken.

De bedoelde repatriëringdossiers zijn deze betreffende rechtstreekse transferts van geld uit het buitenland of onrechtstreekse transferts wanneer de financiële instelling naar Belgisch recht geld van een financiële instelling naar Belgisch recht heeft aanvaard die zelf de transfert van geld vanuit het buitenland aanvaard heeft.

Het onderzoek door de interne audit moet gebeuren op basis van de reglementering waaraan de financiële instellingen onderworpen waren ten tijde van de aanvaarding van het geld.

Het mag niet gebaseerd zijn op de eis dat de herkomst van het geld in goede en behoorlijke vorm moet worden bewezen, maar dat een «redelijk persoon» ervan kan worden overtuigd dat de herkomst van het geld rechtmatig is en, indien mogelijk, dat dit wordt bevestigd door documenten, dit alles in verhouding tot het risico van witwassen.

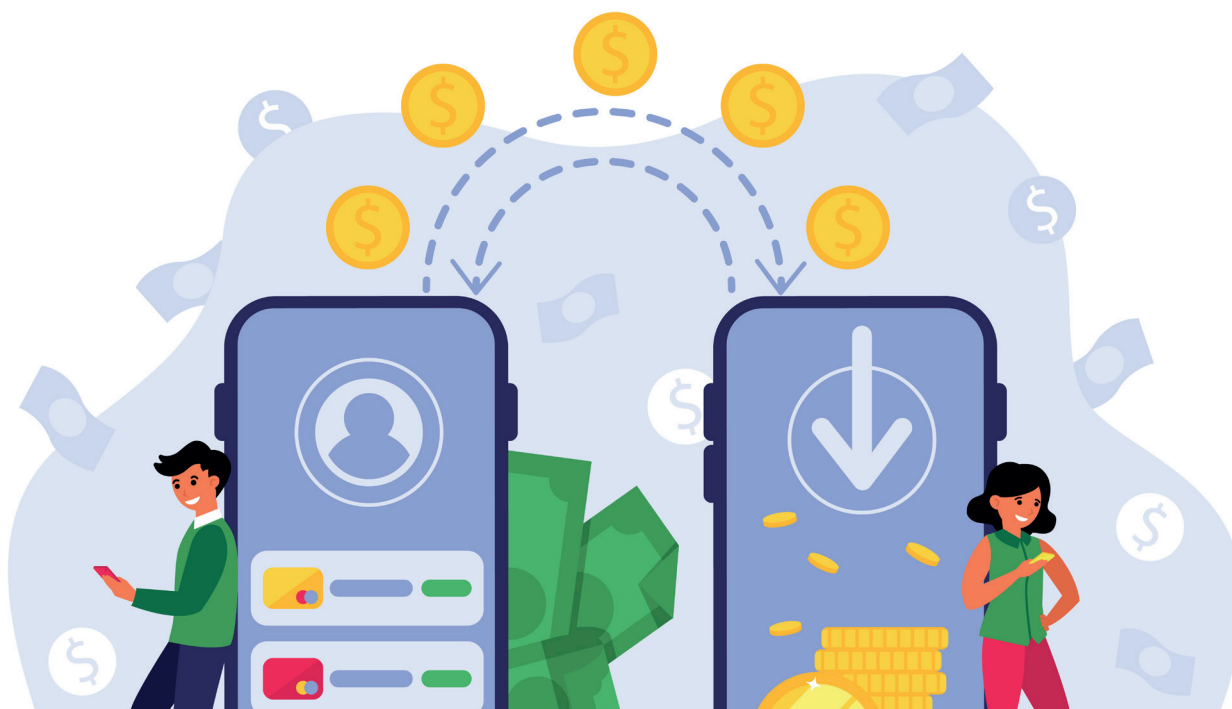
De Nationale Bank verzoekt de betrokken financiële instellingen om haar uiterlijk op 31 oktober 2021 een planning te bezorgen voor de uitvoering en afronding van het onderzoek van de interne audit, waarbij de conclusies van deze audit uiterlijk op 30 juni 2022 moeten worden meegedeeld.

Indien uit deze interne audit blijkt dat de financiële instelling op redelijke wijze aan haar verplichtingen heeft voldaan, zal de Nationale Bank van oordeel zijn dat het boekjaar is afgesloten.

Indien daarentegen uit de interne audit aanzienlijke tekortkomingen blijken, zal de financiële instelling een evenredig actieplan moeten opstellen, op grond waarvan de betrokken repatriëring aan een nieuw onderzoek zal worden onderworpen. Dit actieplan moet in verhouding staan tot de conclusies van de audit en kan, afhankelijk van de conclusies, slechts betrekking hebben op een bepaalde voorgaande periode, op de repatriëringen uit bepaalde landen, ten behoeve van bepaalde categorieën klanten, enz.

Wat de antwoorden van de Nationale Bank op vragen van financiële instellingen betreft, bevat de omzendbrief een reeks richtlijnen voor onderwerpen als:

- verwachtingen met betrekking tot de opsporing en melding van verdachte transacties en fondsen aan de CFI;
 - verwachtingen met betrekking tot de controle op de herkomst van het geld en de te verstrekken bewijsstukken;
 - onderzoek naar de fiscale wettigheid van de gerepatriëerde fondsen.
- Onder elk van deze onderwerpen behandelt de omzendbrief concrete kwesties zoals:
- het feit dat financiële instellingen bij de CFI aangiftes zouden doen

van elke repatriëring van geld zonder verdenking van witwassen, kan niet worden geacht te goeder trouw te zijn aangepakt en kan de financiële instelling mogelijk niet in staat stellen te profiteren van de immuniteit tegen aansprakelijkheid voorzien in de preventieve wet inzake witwassen;

- het feit dat een financiële instelling een zakelijke relatie met een klant kan beëindigen als de klant de informatie en documenten niet verstrekt die nodig zijn om aan het einde van een bepaalde periode aan zijn identificatie- en identiteitsverificatieverplichtingen te voldoen;

- de noodzaak om passende zorgvuldigheidsmaatregelen te nemen met betrekking tot het risico van witwassen, rekening houdend met het betrokken bedrag, de elementen van het

«geografisch risico», de kennis die de financiële instelling heeft van de klant, zijn staat van vermogen en de oorsprong van deze laatste, openbare informatiebronnen over de schenker of de overledene, zijn staat van vermogen; de evenredigheid van het geschonken bedrag aan de staat van het vermogen van de schenker, ongeacht of het geërfde goed al dan niet naar behoren is vermeld in de verklaring van erfopvolging, enz.;

- het feit dat wanneer het gerepatriëerde geld afkomstig is uit een schenking, de kopie van de schenkingsakte niet volstaat om alleen de oorsprong van het geld in hoofde van de schenker te kunnen kennen;

- bovendien belet het indienen van een aangifte van erfopvolging met vermelding van het gerepatriëerde geld niet de indiening van een

aangifte bij de CFI wanneer de financiële instelling redelijke gronden heeft om te vermoeden dat de geërfde fondsen de opbrengsten zijn van bijvoorbeeld ernstige belastingontduiking, die aan de overledene kan worden toegerekend.

- het feit dat de dood van de dader van de strafbare feiten die het geld hebben gegenereerd, niet tot gevolg heeft dat de onrechtmatigheid van de herkomst van de betrokken fondsen wordt uitgewist.

In de omzendbrief van de Nationale Bank komen nog vele andere vragen aan bod. Voor meer informatie of uitleg hierover nodigen wij u uit om contact op te nemen met een van onze advocaten.

Angélique PUGLISI

De Nationale Bank verzoekt de betrokken financiële instellingen om haar uiterlijk op 31 oktober 2021 een planning te bezorgen voor de uitvoering en afronding van het onderzoek van de interne audit, waarbij de conclusies van deze audit uiterlijk op 30 juni 2022 moeten worden meegedeeld.

Rechtszekerheid geldt ook voor een administratieve interpretatie die aanleiding geeft tot een praktijk die in strijd is met het recht van de belastingplichtige

Men zal zich herinneren dat wij in een vorig artikel schreven dat het Hof van Cassatie beslist had dat het vertrouwensbeginsel een zaak van het primaire gemeenschapsrecht was en moest gerespecteerd worden door het afgeleide gemeenschapsrecht en met name door de richtlijnen.

Het Hof verduidelijkte toen dat het vertrouwensbeginsel moest gerespecteerd worden door de Lidstaten, en met name door de nationale belastingautoriteiten.

Het Hof van Cassatie heeft zojuist een interessant arrest gewezen over de rechtszekerheid met betrekking tot de daaruit voortvloeiende interpretaties en administratieve praktijken.

Het Hof herhaalt dat uit de rechtspraak van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens volgt dat de interpretatie die de nationale belastingautoriteiten in hun richtlijnen geven en die zij in de praktijk toepassen, ook tot gevolg kan hebben dat een belastingbepaling niet voldoet aan de vereisten van voorzienbaarheid en rechtszekerheid die zijn

opgelegd door artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Reeds in 1992 had het Hof van Cassatie beslist dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur het recht op rechtszekerheid en de verplichting voor overheidsdiensten om de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger te respecteren, omvatten.

We moeten echter onthouden dat deze rechtspraak niet bijzonder goed werd ontvangen door de hoogste rechters van het land en dat het tijd kostte om dit beginsel goed aan te wijzen en te erkennen in het fiscaal recht.

Het nieuwe arrest bevestigt opnieuw het voorzorgsbeginsel en het beginsel van de rechtszekerheid in fiscale zaken, maar toont ook aan dat de interpretatie - en de daaruit voortvloeiende praktijk - die de belastingdienst aan een wettelijke bepaling geeft, kan leiden tot een schending van dit

fundamentele beginsel in hoofde van de belastingplichtige.

Het is duidelijk dat een door de overheid verkeerd geïnterpreteerde en dus misplaatste wettelijke bepaling in strijd kan zijn met het recht van de belastingplichtige op rechtszekerheid en uit dien hoofde kan worden gecensureerd.

Pascale HAUFENNE

Het nieuwe arrest bevestigt opnieuw het voorzorgsbeginsel en het beginsel van de rechtszekerheid in fiscale zaken, maar toont ook aan dat de interpretatie - en de daaruit voortvloeiende praktijk - die de belastingdienst aan een wettelijke bepaling geeft, kan leiden tot een schending van dit fundamentele beginsel in hoofde van de belastingplichtige.

Het is duidelijk dat een door de overheid verkeerd geïnterpreteerde en dus misplaatste wettelijke bepaling in strijd kan zijn met het recht van de belastingplichtige op rechtszekerheid en uit dien hoofde kan worden gecensureerd.

Verlieslatende nevenactiviteiten: een sprankeltje hoop aan het einde van de tunnel?

Nevenactiviteiten die in het kader van het pensioen worden uitgevoerd of die een aanvulling vormen op een hoofdactiviteit worden door de fiscus regelmatig gekwalificeerd als «passies» of «hobby's» zodra zij verlieslatend zijn.

In dat soort dossier roept de fiscus vaak de onredelijkheid van de in artikel 53, 10 ° WIB92 bedoelde kosten ter sprake.

In een recent arrest van het Hof van Beroep van Brussel herinnert het Hof eraan dat de administratie zich niet op deze bepaling kan beroepen om alle kosten te vernietigen en de verliezen tot nul terug te brengen, maar dat zij de onredelijkheid van elk van de kosten moet aantonen. Het is inderdaad zo dat «deze bepaling niet toelaat om een algemene beoordeling te maken van de aard, de modaliteiten en de ontwikkelingsvooruitzichten van de beroepsactiviteit, teneinde aan te tonen dat voor die beroepsactiviteit geen verbetering van de financiële situatie kan worden verwacht, gelet op het verschil tussen de gegenereerde inkomsten en de gedane uitgaven».

Het Hof merkt ook op dat de administratie in dat geval het beroepskarakter van de activiteit intrinsiek erkent.

Zij kan haar argumenten derhalve niet aanvoeren op grond van het feit dat niet is voldaan aan de in artikel 49 WIB opgenomen voorwaarde van verkrijging of behoud van inkomsten.

Wat met name artikel 49 WIB betreft, benadrukt het Hof dat het belang van beroepskosten in verhouding tot inkomsten uit nevenactiviteiten niet aantoont dat «er geen oorzakelijk verband met de beroepsactiviteit bestaat».

Een snelkoppeling die vaak door de overheid wordt gebruikt om de verliezen van een nevenactiviteit uit te sluiten, waarvan de implicaties worden onderschat.

Bijgevolg moet een onderscheid kunnen worden gemaakt tussen het voortbestaan van verliezen en het niet-professionele karakter van de kosten van de activiteit.

Ten slotte herinnert het Hof eraan dat artikel 49 WIB geen bepaling is die moet worden gebruikt voor de afwijzing van beroepsverliezen.

Een zwaluw maakt de lente niet, maar dit besluit is verhelderend en positief voor veel belastingplichtigen die een aanvullende activiteit uitoefenen en die in de greep zitten van moeilijkheden omwille van de huidige economische context.

Perrine RUDEWIEZ

Een zwaluw maakt de lente niet, maar dit besluit is verhelderend en positief voor veel belastingplichtigen die een aanvullende activiteit uitoefenen en die in de greep zitten van moeilijkheden omwille van de huidige economische context.

Verdragen ter preventie van de dubbele belasting: het Hof van Cassatie bevestigt dat het gebrek aan een belastingstelsel in de bronstaat leidt tot het verwerpen van de vrijstelling in België

In aanwezigheid van een situatie die een **“element van vreemdheid”** met zich mee brengt, kan de fiscale behandeling van een «transactie» in het algemeen niet uitsluitend worden bepaald aan de hand van de belastingbepalingen van het nationale recht.

Een dergelijke situatie zal zich bijvoorbeeld voordoen wanneer een Belgische belastingplichtige profiteert van inkomsten, al dan niet beroepsinkomsten, die afkomstig is uit een vreemde staat, of wanneer deze belastingplichtige investeert in een buitenlandse entiteit, en deze vreemde staat deze investering vergoedt (princ. onder de vorm van dividenden of interesten, enz.).

Behandeld onder de enige overweging van het Belgische fiscaal recht, leiden deze situaties tot belastingheffing van de belastingplichtige in België. De Belgische belastingplichtige wordt belast op zijn totale wereldwijde inkomsten, inclusief zijn inkomsten van buitenlandse oorsprong.

In dit geval zal diezelfde belastingplichtige waarschijnlijk onderworpen worden aan een

dubbele of zelfs driedubbele belasting, afhankelijk van de complexiteit van de situatie, in het geval dat de bronstaat van de inkomsten ook dezelfde inkomsten belast, volgens zijn eigen nationale regels.

Hier komen **dubbelbelastingverdragen** tussen. Deze zijn niet bedoeld om de fiscale behandeling van ontvangen inkomsten in een situatie met een element van vreemdheid te identificeren. Maar wel, en alleen, om te bepalen, tussen de bronstaat van de inkomsten, en de verblijfstaat van de belastingplichtige die ze ontvangt, wie de bevoegdheid heeft om die inkomsten te belasten.

België heeft veel van die verdragen gesloten. Zo is de Belgische belastingplichtige relatief goed beschermd (of zou het moeten zijn) tegen de risico's van **dubbele belasting**.

Alle door België afgesloten preventieve verdragen

voorzien, naast de regels die de bevoegdheid tot belastingheffing verlenen met betrekking tot de verschillende inkomsten die een belastingplichtige kan ontvangen of waarvan hij kan genieten, methodologische regels die bindend zijn voor de staten die via verdragen verbonden zijn, teneinde een **einde te maken aan de dubbele belasting** die kan worden veroorzaakt door de toepassing van hun nationale rechtsregels.

De meeste door België afgesloten preventieve verdragen verplichten de Belgische belastingautoriteiten, wanneer België als verblijfstaat wordt gekwalificeerd, om vrijstelling te verlenen van inkomsten van vreemde oorsprong die een Belgische belastingplichtige ontvangt, wanneer de bevoegdheid om dergelijke inkomsten te belasten berust bij de bronstaat. Deze methode is over het algemeen van toepassing op alle inkomsten van vreemde oorsprong die door inwoners van België worden

Het is aan de betrokken belastingplichtige om na te gaan of de door de Belgische belastingautoriteiten gegeven interpretatie van de in de bronstaat geldende belastingregels juist is, en zo nodig het tegendeel aan te tonen (aangezien hij daarvoor verantwoordelijk is). Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn als de belastingplichtige kan aantonen dat er inderdaad sprake is van een belastingstelsel in de bronstaat, maar dat de regels en procedures van dat systeem er uiteindelijk toe leiden dat er ter plaatse geen belasting moet worden betaald. Het zal ook noodzakelijk zijn voor de belastingplichtige om een nauwkeurige juridische analyse te geven van de regels waarin het buitenlands recht voorziet, en hun interpretatie in het licht van het Belgisch recht.

verdiend, met uitzondering van dividenden, interesten en vergoedingen.

De standaardmethode om dubbele belasting uit te sluiten door middel van vrijstelling is niet op dezelfde manier geformuleerd in alle door België ondertekende dubbelbelastingverdragen.

Sommige verdragen verlenen de standaardvrijstelling (in het algemeen op grond van artikel 23 (of 22) van het Verdrag) in het geval van inkomsten die «**belastbaar**» zijn in de bronstaat, andere ten gunste van inkomsten die in de bronstaat worden «**belast**», en andere alleen wanneer de inkomsten «**effectief worden belast**» in de bronstaat. Deze 3 situaties richten zich uiteraard op zeer verschillende feitelijke situaties.

Voor de toepassing van verschillende omzendbrieven heeft de Belgische belastingautoriteiten hun interpretatie van de conventionele voorwaarden en de voorwaarden voor het verlenen van vrijstelling van belasting in België, vastgesteld als het gaat om de verblijfstaat. Dit is de doelstelling van de omzendbrieven AINV van 11 mei 2006 (Ci.R9.Div/577.956) en

AFZ van 6 april 2010 (Ci. 4/2010), en meer recent, omzendbrief nr. Ci.2018/C/94 van 20 juli 2018.

Wanneer een verdrag voorziet in een vrijstelling voor inkomsten die «**belastbaar** zijn overeenkomstig het Verdrag» in de bronstaat, verleent België als verblijfstaat de vrijstelling voor dergelijke inkomsten, zelfs indien de bronstaat om welke reden dan ook geen gebruik maakt van het in het verdrag voorziene recht van belastingheffing. De uitdrukking «belastbaar overeenkomstig het Verdrag» impliceert derhalve dat de vrijstelling moet worden verleend zonder rekening te houden met de fiscale behandeling van inkomsten door de bronstaat. Deze formulering, in overeenstemming met die van het «OESO-model» van preventieve verdragen, is bijvoorbeeld te vinden in de overeenkomst tussen België en Frankrijk.

Veel verdragen houden deze formulering niet, maar bepalen eerder dat de vrijstelling alleen kan worden verleend als de inkomsten in de partnerlanden wordt «**belast**». In dat geval zijn inkomsten die een Belgische ingezetene ontvangt, slechts vrijgesteld indien deze inkomsten

overeenkomstig het betrokken verdrag in de bronstaat mogen belast worden en deze inkomsten in die staat onderworpen geweest zijn aan het belastingstelsel dat normaliter op hem van toepassing is. Lang werd aangenomen dat «onderworpen zijn aan een belastingstelsel» niet impliceert dat inkomsten daadwerkelijk worden belast. Wanneer beroepsinkomsten die aan de inkomstenbelasting onderworpen zijn, geen aanleiding geven tot de betaling van enige belasting die bijvoorbeeld verschuldigd is omwille van de aftrek van eerdere beroepsverliezen, overeenkomstig de wetgeving van de bronstaat, moet worden aangenomen dat de betrokken inkomsten aan een belastingstelsel onderworpen zijn en dat het dus «belast» is.

Wanneer de fiscale wetgeving van de bronstaat uitdrukkelijk bepaalt dat een element van inkomen niet belastbaar is, of dat een element van inkomen, dat in beginsel aan de inkomstenbelasting is onderworpen, onder bepaalde voorwaarden is vrijgesteld, moet ook worden aangenomen dat dat element van inkomen aan een belastingregeling is onderworpen en derhalve «belast» is. Dit principe wordt vaak samengevat

als «**belastingvrijstelling geldt als belasting**». Dit standpunt is in overeenstemming met de leer van het Hof van Cassatie, neergelegd in een arrest van 15 september 1970 («Sidro»). Anderzijds heeft de belastingdienst lang volgehouden dat inkomsten niet in de bronstaat worden «belast» wanneer de fiscale wetgeving van die staat die inkomsten negeert, die in dit geval niet onder de inkomstenbelastinggrondslag van die staat vallen, of wanneer de fiscale wetgeving van de bronstaat een bepaalde categorie belastingplichtigen negeert.

Ten slotte, minder vaak, bepalen sommige verdragen dat de vrijstelling alleen kan worden verleend als de inkomsten in de bronstaat «effectief worden belast». Inkomsten worden «effectief belast» in de bronstaat wanneer die inkomsten daar aan belasting zijn onderworpen en niet in aanmerking komen voor een belastingvrijstelling. Inkomsten die als «belast» kunnen worden beschouwd, worden derhalve niet als «effectief belast» beschouwd indien het belastingstelsel dat normaliter op die inkomsten van toepassing is (volgens het recht van de bronstaat) voorziet in niet-belastingheffing of vrijstelling van belasting voor die inkomsten. Aan de andere kant kunnen inkomsten als «effectief belast» worden beschouwd wanneer deze inkomsten in de bronstaat worden opgenomen in de belastbare grondslag waarop de belasting wordt berekend, maar er in die staat geen belasting verschuldigd is, na aftrek van kosten of verliezen of het toekennen van belastingvoordelen.

De toepassing van deze beginselen door de fiscus heeft onlangs geleid tot enkele interpretatieverschillen tussen de Belgische belastingplichtige en de belastingadministratie, waarover het Hof van Cassatie heeft moeten beslissen.

Het is duidelijk dat de geschillen vooral betrekking hebben op de gevallen waarin het betwiste verdrag het criterium van «**belaste**» inkomsten (in de bronstaat) vaststelt, dat de overheid soms probeert te lezen als dat van «**daadwerkelijk belaste**» inkomsten.

Zo heeft het Hof van Cassatie een eerste **arrest** **gewezen van 25 januari 2018** (F.16.0060.N.), in een zaak tegen de interpretatie van het (nieuwe) Belgisch-Nederlandse dubbelbelastingverdrag. Het beroep werd ingesteld door de fiscus tegen een arrest van het Hof van Beroep te Gent. Deze laatste was van mening dat het niet nodig was om, om in België

een vrijstelling te verlenen, te bepalen of inkomsten waarvan de belastingbevoegdheid aan Nederland toebehoorde, daar daadwerkelijk belast werden, terwijl het Verdrag in feite de woorden «belast» (en niet «daadwerkelijk belast») gebruikte. Het Hof van Cassatie heeft **ons inziens terecht** geoordeeld dat België (als verblijfstaat) geen recht heeft op belasting op inkomsten die zijn verdiend door een in Nederland wonende Belg, waarover Nederland krachtens het Verdrag ter preventie van dubbele belasting bevoegd is om belasting te heffen, indien die inkomsten niet daadwerkelijk in Nederland worden belast.

In dit verband moet opgemerkt worden dat de belastingadministratie, die weigert te buigen voor het standpunt dat voortvloeit uit het arrest van 25 januari 2018, een omzendbrief van 20 juli 2018 (Ci.2018/C/94) heeft gepubliceerd, waarmee zij het vereiste van «effectieve

belastingheffing» op inkomsten in de bronstaat (d.w.z. Nederland) handhaafde als voorwaarde voor het verlenen van het stelsel van vrijstelling van hetzelfde inkomen in België. In de omzendbrief wordt in dit verband, en in strijd met de rechtspraak van het Hof van Cassatie, gesteld dat **«België dus geen vrijstelling verleent voor inkomsten die in Nederland zijn verdiend en waarvoor de heffingsbevoegdheid in Nederland berust, indien blijkt dat er in Nederland geen belastingstelsel bestaat voor de betrokken inkomsten, of indien blijkt dat de betrokken inkomsten in Nederland genieten van een belastingvrijstelling».**

Recent nog heeft het Hof van Cassatie zich moeten uitspreken in een zaak waarin vraagtekens werden gezet bij de interpretatie van het dubbelbelastingverdrag tussen België en de Verenigde Arabische Emiraten, dat ook voorziet in de vrijstelling door België van inkomsten die in de Verenigde Arabische Emiraten «belast» zijn (vgl. art. 23, §2, a) van het Verdrag). Het Hof heeft **uitspraak** gedaan op **25 juni 2021** (F.18.0112.N).

De zaak had betrekking op beroepsinkomsten van een Belgische belastingplichtige, die hun oorsprong hadden in de Verenigde Arabische Emiraten. De bevoegdheid om deze inkomsten te belasten, werd aan de Verenigde Arabische Emiraten toegekend op grond van artikel 16, lid 1, van het Verdrag. De fiscus weigerde de vrijstelling van deze inkomsten in België toe te kennen op basis van het criterium van «belast

inkomen» waarin het verdrag voorziet. Het Hof van Beroep te Brussel had het administratieve argument aangevoerd, aangezien in casu de betwiste inkomsten van de belastingplichtige in België niet voor een belastingvrijstelling kunnen in aanmerking komen, aangezien in de Verenigde Arabische Emiraten de inkomsten van natuurlijke personen niet onder een belastingregeling valt. Volgens het Hof van Beroep houdt de belastingplicht in dat de inkomsten onderworpen zijn aan het belastingstelsel dat normaliter op de inkomsten van toepassing is (of er sprake is van heffing of vrijstelling), wat in de Verenigde Arabische Emiraten niet het geval is. De inkomsten van natuurlijke personen kan daar niet daadwerkelijk worden belast bij gebrek aan een belastingstelsel dat op die inkomsten van toepassing is. Er kunnen ook geen vrijgestelde inkomsten zijn in de Verenigde Arabische Emiraten, zelfs niet «impliciet» zoals de belastingplichtige suggereerde, omdat het onmogelijk is om vrijgesteld te worden van een belasting die niet wordt geheven... Het Hof van Beroep had geconcludeerd dat, aangezien de betrokken inkomsten niet onder enige bepaling van de fiscale wetgeving van de Verenigde Arabische Emiraten vallen, het derhalve uitgesloten is dat deze inkomsten als «belast» kunnen worden beschouwd.

Met haar arrest van 25 juni 2021 bevestigt het Hof van Cassatie deze interpretatie, aangezien daarin wordt gepreciseerd dat **inkomsten niet kunnen worden beschouwd als «belast» in de**

Verenigde Arabische Emiraten, wanneer zij niet aan een belastingstelsel onderworpen zijn. Het Hof bevestigt ook het feit dat deze inkomsten in een dergelijk geval in België mogen belast worden. Het Hof verwerpt in dit verband het argument dat de Belgische belastingadministratie deze inkomsten niet mag belasten wanneer zij niet in de Verenigde Arabische Emiraten belast worden, aangezien dit land geen personenbelasting heeft.

Tot slot lijdt het geen twijfel dat de Belgische belastingadministratie voortaan elke belastingvrijstelling zal weigeren aan Belgische belastingplichtigen die inkomsten genieten van een staat die, net als de Verenigde Arabische Emiraten, geen belastingstelsel voor dergelijke inkomsten opzet. Het is aan de betrokken belastingplichtige om na te gaan of de door de Belgische belastingautoriteiten gegeven interpretatie van de in de bronstaat geldende belastingregels juist is, en zo nodig het tegendeel aan te tonen (aangezien hij daarvoor verantwoordelijk is). Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn als de belastingplichtige kan aantonen dat er inderdaad sprake is van een belastingstelsel in de bronstaat, maar dat de regels en procedures van dat systeem er uiteindelijk toe leiden dat er ter plaatse geen belasting moet worden betaald. Het zal ook noodzakelijk zijn voor de belastingplichtige om een nauwkeurige juridische analyse te geven van de regels waarin het buitenlands recht voorziet, en hun interpretatie in het licht van het Belgisch recht.

Jonathan CHAZKAL

Wet van 2 juni 2021 – beëindiging van de bijzondere mechanismen voor gerechtelijke autoriteiten door de FSMA en de Nationale Bank

De wet van 2 juni 2021 houdende diverse financiële bepalingen inzake fraudebestrijding werd zojuist in het Belgisch Staatsblad van 18 juni 2021 gepubliceerd.

Volgens de memorie van toelichting bij het wetsontwerp beoogt de wet de aanpassing en de uitbreiding van de verplichting tot beëindiging van bepaalde belastingmechanismen door de toezichthoudende autoriteiten op bank- en financieel gebied, namelijk de FSMA en de BNB.

De wet voert een aantal aanbevelingen van de bijzondere commissie «Internationale belastingfraude/Panama Papers» en de parlementaire onderzoekscommissie om de oorzaken van het falen van de Optima Bank en de mogelijke belangenvermenging tussen de Optima-groep en haar

bestanddelen enerzijds en overheidsdiensten anderzijds te onderzoeken.

Hoewel de FSMA en de NBB geen kennis nemen van fiscale kwesties, hebben zij de bevoegdheid om bepaalde financiële instellingen in gebreke te stellen dat ze «bijzondere mechanismen» laten beëindigen. Bij niet-naleving van een dergelijk bevel kunnen de toezichthoudende autoriteiten administratieve dwangmaatregelen opleggen.

Vóór de goedkeuring van de wet van 2 juni 2021 moesten de FSMA en de NBB aan de gerechtelijke autoriteiten «bijzondere mechanismen» melden die tot doel of tot gevolg hebben belastingontduiking in hoofde van derden te bevorderen, opgericht door een vennootschap waarover zij zeggenschap hebben, wanneer zij kennis hebben van het feit dat deze «bijzondere mechanismen» voor deze vennootschappen zelf, als dader, mededader of medeplichtige, een fiscale overtreding die strafbaar is gesteld vormen.

Deze meldingsplicht bij de gerechtelijke autoriteiten kon alleen van toepassing zijn wanneer de feiten het voorwerp zouden kunnen uitmaken van gerechtelijke

vervolgingen, namelijk in zaken die onder het strafrecht vallen, dat wil zeggen:

- ofwel wanneer de financiële entiteit zelf als dader een strafbaar feit pleegt door in strijd te zijn met de fiscale wetgeving (bv. niet-naleving van de plicht om roerende voorheffing in te houden);

- ofwel wanneer de financiële entiteit tussenkomt als mededader of medeplichtige aan fiscale fraude voltrokken wordt door een derde.

Hieruit volgde dat de toezichthoudende autoriteiten, bij gebrek aan fiscale fraude in hoofde van de klant, alleen de bevoegdheid hadden om een einde te maken aan dit «bijzondere mechanisme» op grond van de bepalingen betreffende de toezichtstatuut van financiële instellingen, maar zij konden dit niet melden aan de gerechtelijke autoriteiten.

In het kader van de werkzaamheden van bovengenoemde commissies werden bepaalde aanbevelingen gedaan om de toepassingsvoorwaarden van deze meldingsplicht te versoepelen.

De bedoeling van de wet van 2 juni 2021 is om deze aanbevelingen door te voeren.

Daarbij voegt de wet in de sectorale wetgeving voor het toezicht op de betrokken financiële entiteiten een wettelijke bepaling toe die tot doel heeft de invoering van «bijzondere mechanismen» uitdrukkelijk te verbieden.

Op vandaag zijn kredietinstellingen, verzekeringsmaatschappijen, beursvennootschappen, betalingsinstellingen en instellingen voor elektronisch geld, vennootschappen voor portefeuillebeheer en beleggingsadviesmaatschappijen, ICB's en AICB's al onderworpen aan het verbod om een «bijzonder mechanisme» op te zetten.

Voor deze entiteiten vloeit dit verbod inderdaad op z'n minst impliciet voort uit de bevoegdheid van de toezichthoudende autoriteiten om een einde te maken aan een «bijzonder mechanisme».

De voorgestelde maatregel beoogt derhalve het verbod op de instelling van een «bijzonder mechanisme» formeel vast te stellen.

De wet hecht ook aan de invoering van een dergelijk «bijzonder mechanisme» een strafrechtelijke sanctie vast.

Ten slotte vervangt de wet de bestaande meldingsplicht door de verplichting om alle gevallen van schending van het verbod om een «bijzonder mechanisme» in te voeren, te melden. Op basis van de aanbevelingen van de Bijzondere Commissie voor "internationale

Kortom, zelfs als de wet van 2 juni 2021 de meldingsplicht van de FSMA en de NBB bij de gerechtelijke autoriteiten uitbreidt door zich te richten op gevallen waarin de financiële instellingen die onder hun controle vallen een «bijzonder mechanisme» hebben ingesteld dat tot gevolg heeft dat fiscale fraude door een klant wordt bevorderd, zelfs als de fiscale inbreuk nog niet is gepleegd, verbiedt of bestraft het de tenuitvoerlegging van procedures die gericht zijn op het legaal vermijden van belasting niet.

belastingfraude/Panama Papers" kan de meldingsplicht nu van toepassing zijn zonder dat hoeft te worden vastgesteld dat de derde daadwerkelijk zijn belastingverplichtingen heeft geschonden, voor zover dit mechanisme een dergelijk effect of doel kan hebben.

Dit betekent dat de meldingsplicht van toepassing is op de volgende ondernemingen of personen voor wie de toezichthoudende autoriteit verantwoordelijk is voor de naleving van het verbod op het instellen van een «bijzonder mechanisme»:

- wat betreft de NBB: kredietinstellingen, verzekeringsmaatschappijen, betalingsinstellingen en instellingen voor elektronisch geld en centrale tegenpartijen, centrale effectenbewaarinstellingen en ondersteunende organen;

- wat betreft de FSMA: vennootschappen voor portefeuillebeheer, beleggingsadviesmaatschappijen, ICB's alsook hun managementvennootschappen, AICB's alsook hun managementvennootschappen.

Ten slotte zegt de wet wat wordt bedoeld met «bijzonder mechanisme». Het is eenvoudigweg een verklaring voor een begrip dat al lang bekend is in het financieel recht en waarvan de samenstellende elementen ongewijzigd blijven. Dit begrip is bij wet van 30 juni 1975 opgenomen in de statuten van banken, privé-spaarbanken en bepaalde andere financiële intermediairs.

De samenstellende elementen van het begrip «bijzondere mechanismen» zijn de volgende:

- een proces waarbij een reeks gedragingen of nalatigheden betrokken is;

Het proces moet een repetitief karakter hebben.

- Een proces dat fiscale fraude door derden mogelijk maakt of het bevordert;

- het initiatief moet van de financiële entiteit zelf komen of duidelijk de actieve medewerking van de financiële entiteit inhouden of het moet voortkomen uit grove nalatigheid van de financiële entiteit;

- het proces moet «bijzonder» van aard zijn, d.w.z. dat de financiële entiteit weet of moet weten dat deze gedragingen afwijken van de normen en gebruikelijke praktijken van de financiële sector.

Het «bijzondere» karakter houdt in dat de betrokken transacties afwijken van de gangbare praktijk in de bank- en financiële sector. Dit zijn dus transacties die worden uitgevoerd onder voorwaarden die geen verband houden met de normale en correcte praktijk van financiële entiteiten die actief zijn in België. Het kunnen ook transacties zijn die op zichzelf rechtmatig zijn, maar waarvan het normale doel voor fiscale doeleinden wordt afgeleid.

Als voorbeeld van het «bijzondere» karakter geeft de toelichting bij het wetsontwerp het geval van een overdracht vanuit het buitenland of naar het buitenland die een normale banktransactie vormt, maar die bijzonder wordt als deze kunstmatig wordt getransformeerd door het gebruik van interne technische transitrekeningen, teneinde de ware aard ervan te verbergen.

Het begrip «bijzonder mechanisme» werd reeds verduidelijkt in een omzendbrief van de voormalige Commissie voor het bank- en financiewezen en in een mededeling van het voormalige Bureau voor verzekeringstoezicht.

Deze omzendbrief en mededeling bevatten een niet-limitatieve lijst van praktijken die door de toezichthoudende autoriteiten als «bijzondere mechanismen»

worden beschouwd. Het is de bedoeling een nieuwe omzendbrief goed te keuren waarin de huidige niet-limitatieve lijst van «bijzondere mechanismen» wordt bijgewerkt in het licht van nieuwe ontwikkelingen.

Kortom, zelfs als de wet van 2 juni 2021 de meldingsplicht van de FSMA en de NBB bij de gerechtelijke autoriteiten uitbreidt door zich te richten op gevallen waarin de financiële instellingen die onder hun controle vallen een «bijzonder mechanisme» hebben ingesteld dat tot gevolg heeft dat fiscale fraude door een klant wordt bevorderd, zelfs als de fiscale inbreuk nog niet is gepleegd, verbiedt of bestraft het de tenuitvoerlegging van procedures die gericht zijn op het legaal vermijden van belasting niet. De wet voorziet evenmin in een «bijzonder mechanisme» van het feit dat financiële instellingen hun klanten een proces aanraden dat hen in staat stelt een belasting legaal te ontwijken. A fortiori, de wet maakt het niet verplicht voor de FSMA of de NBB om deze adviezen te melden aan de strafrechtelijke autoriteiten.

Angélique PUGLISI

Schuldvergelijking tussen een betwiste belastingschuld en de vordering van een belastingplichtige: evenredigheid is vereist

Het is niet ongebruikelijk dat een belastingplichtige die een belastingschuld betwist ook een schuldeiser is van bedragen ten opzichte van de Belgische staat. Dit is bijvoorbeeld het geval voor een vennootschap die door middel van een vordering of gerechtelijke procedure een in de vennootschapsbelasting ingeschreven bijdrage betwist en die ook schuldeiser is ten aanzien van de btw-administratie.

In dat geval heeft het Belgische wetgevende arsenaal de Belgische staat belangrijke bevoegdheden verleend die hem in staat stellen de controle over de liquide schuldinstrumenten van de belastingplichtige te behouden en toe te wijzen aan de betaling van de betwiste belastingen.

Sinds 2005 heeft een transversale maatregel de overheid in staat gesteld om een schuldvergelijking te doen tussen belastingschulden die niet dezelfde aard hebben, bijvoorbeeld tussen een schuld aan de vennootschapsbelasting en een btw-tegoed (artikel 334 van de programmawet van 27 december 2004).

Het systeem van schuldvergelijking werd uitgebreid door de programmawet van 22 december 2008 en maakt schuldvergelijking mogelijk voor alle bedragen die verschuldigd zijn op grond van

de fiscale wetten waarvoor de FOD Financiën bevoegd is, maar ook voor fiscale (of niet-fiscale) schulden waarvan de inning en invordering worden toevertrouwd aan de FOD Financiën (bijvoorbeeld successierechten in het Brusselse of Waalse Gewest of verkeersboetes).

Wanneer de onbetaalde belastingschuld niet of niet meer wordt betwist, wordt de bestemming automatisch gedaan: de bevoegde ambtenaar kan de terug te betalen bedragen zonder formaliteiten toewijzen aan de betaling van de openstaande belastingschulden.

Wanneer de belastingschuld wordt betwist, bepaalt het "uitgebreide" artikel 334 dat de bevoegde ambtenaar de opdracht zonder formaliteit als «bewarende maatregel» kan verrichten.

Het Hof van Beroep van Brussel, dat in hoger beroep uitspraak deed bij de beslagrechter, had onlangs de gelegenheid om het kader te specificeren waarin een dergelijke maatregel kon optreden wanneer de belastingheffing wordt betwist (arrest van 09.03.2021).

In casu was het een vennootschap die een klacht had ingediend en vervolgens een belastingvordering had ingesteld tegen een bijdrage die was gevestigd in

de vennootschapsbelasting. De Belgische staat had besloten de aan deze vennootschap terug te betalen btw-tegoeden toe te wijzen aan de terugbetaling van de betwiste bijdrage.

Onder verwijzing naar de leer van het Hof van Cassatie herinnert het Hof van Beroep er in de eerste plaats aan dat de mogelijkheid om een bedrag toe te wijzen aan een betwiste vordering afhankelijk is van de vereiste van proportionaliteit: de gevolgen die zich voordoen als bewarende maatregel moeten in verhouding staan tot het nagestreefde doel. Volgens het Hof van Cassatie kan de rechter op verzoek van de schuldenaar (de belastingplichtige) de vrijgave van het geclearde bedrag gelasten indien het geschil hem kennelijk gerechtvaardigd lijkt. De kwijting waarin de belastingwet voorziet, vormt namelijk een wijze van betaling door middel van schuldvergelijking sui generis, aangezien zij afwijkt van de toepassing van de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek inzake schadevergoeding en met name van de voorwaarde dat schuldvergelijking slechts is toegestaan tussen twee onverschuldigde schulden die vaststaand en opeisbaar zijn. Wanneer deze plaatsvindt op een betwiste belastingschuld (die geen vaststaande en opeisbare schuld

is), heeft de kwijting de neiging de betaling van de betwiste schuld te garanderen en moet deze maatregel derhalve in verhouding staan tot het nagestreefde doel.

In de bij haar aanhangige zaak heeft het Hof van Beroep geoordeeld dat de specifieke omstandigheden van de zaak haar in staat stelden de door de Belgische staat genomen bestemmingsmaatregel onevenredig te vinden. Het Hof wijst onder meer op de volgende elementen: de ouderdom van de bijdrage en de aanzienlijke vertraging bij de behandeling van het geschil in de administratieve fase, de solvabiliteit van de belastingplichtige, de analyse van de jaarrekening van de belastingplichtige en het ernstige prima facie argument van het geschil. Al deze factoren zijn in het voordeel van de belastingplichtige en hebben tot gevolg gehad dat het Hof van Beroep van Brussel geoordeeld heeft dat de bestemmingsmaatregel niet in verhouding is tot het nagestreefde doel en de teruggave van de betrokken bedragen.

Dit besluit moet worden toegejuicht, omdat wanneer de bestemming plaatsvindt als bewarende maatregel van een betwiste belastingschuld, dit vaak leidt tot verstikking van de belastingplichtige die geen geld heeft waarop hij had gerekend. Wanneer de belastingplichtige met een dergelijke bestemmingsmaatregel wordt geconfronteerd, zal hij dus moeten onderzoeken of die maatregel correct wordt toegepast en of deze voldoet aan de vereiste van proportionaliteit.

Sylvie LEYDER

Dit besluit moet worden toegejuicht, omdat wanneer de bestemming plaatsvindt als bewarende maatregel van een betwiste belastingschuld, dit vaak leidt tot verstikking van de belastingplichtige die geen geld heeft waarop hij had gerekend. Wanneer de belastingplichtige met een dergelijke bestemmingsmaatregel wordt geconfronteerd, zal hij dus moeten onderzoeken of die maatregel correct wordt toegepast en of deze voldoet aan de vereiste van proportionaliteit.

Internationale erfopvolging en dubbele belasting van roerende goederen- discriminatie- Grondwettelijk Hof van 3 juni 2021

Op 3 juni 2021 heeft het Grondwettelijk Hof een belangrijke uitspraak gedaan over erfopvolging in het geval dat een inwoner van het Koninkrijk overlijdt met goederen die zich buiten België bevinden (in een ander land dan Frankrijk of Zweden die met België een dubbelbelastingverdrag inzake successierechten hebben gesloten).

De in dat arrest bedoelde situatie is die van een inwoner van het Koninkrijk die in Spanje is overleden, maar in België heeft gewoond met roerende en onroerende goederen die in België en Spanje worden gehouden.

Krachtens artikel 15 van het Wetboek van successierechten (zoals van toepassing op het materiële tijdstip) is erfbelasting verschuldigd op alle goederen die bij overlijden deel uitmaken van de nalatenschap van de overledene, ongeacht of het onroerend goed zich in België of in het buitenland bevindt.

In toepassing van deze bepaling hebben de erfgenamen van de overledene een aangifte van nalatenschap ingediend met betrekking tot de algemeenheid van zijn goederen, met inbegrip van roerende en onroerende goederen die zich in Spanje bevinden.

De erfgenamen waren ook verplicht om een aangifte van nalatenschap in Spanje in te dienen voor bankrekeningen en onroerend goed in Spanje, omdat volgens de Spaanse fiscale wetgeving het vermogen van overleden buitenlandse ingezetenen ook onderworpen is aan Spaanse erfbelasting, op voorwaarde dat dit onroerend goed fysiek of legaal op Spaans grondgebied is gevestigd.

Krachtens artikel 17 van het Wetboek van successierechten (zoals destijds van toepassing) wordt de in België verschuldigde successierechten, voor zover deze worden geheven op onroerende goederen die zich in het buitenland bevinden, onderworpen aan successierechten in het buitenland, verminderd tot het bedrag van de in het buitenland geheven successierechten.

Op grond van dit artikel vragen de erfgenamen de Belgische ontvanger om aftrek van de in Spanje betaalde successierechten, zowel voor onroerende als roerende goederen.

De fiscus heeft de aftrek verleend voor onroerende goederen, maar

niet voor roerende goederen. Het is inderdaad zo dat artikel 17 van het Wetboek van successierechten niet voorziet in de aftrek van buitenlandse belasting die wordt geheven over roerende goederen in het buitenland.

De erfgenamen hebben tegen de beslissing van de fiscus beroep ingesteld bij de Rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen.

Nadat die Rechtbank en het Hof van Beroep te Antwerpen hun beroep en hun verzoek om een prejudiciële vraag hadden afgewezen, zijn de erfgenamen in cassatie gegaan.

Het Hof van Cassatie oordeelde dat een prejudiciële vraag moest worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof.

De prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof had betrekking op de vraag of artikel 17 van het Wetboek van successierechten niet discriminerend is in die zin dat het voorziet in een vermindering van de Belgische successierechten wanneer het vermogen van de nalatenschap

In afwachting van de tussenkomst van de gewestelijke wetgevers om hun wettelijke bepalingen af te stemmen op het arrest van het Grondwettelijk Hof (door te voorzien in een verlaging van de successierechten ook voor roerende goederen die in het buitenland aan successierechten zijn onderworpen), worden belastingplichtigen die geconfronteerd worden met een geval van dubbele belasting op roerende goederen die in het buitenland worden gehouden, uitgenodigd om een verzoek tot vermindering van de Belgische successierechten in te dienen bij de bevoegde ontvanger (wetende dat de tekst van artikel 17 van het Wetboek successierechten de teruggave van successierechten beperkt tot een periode van twee jaar vanaf de datum van betaling van de rechten).

van een inwoner van het Koninkrijk onroerende goederen omvat die in het buitenland zijn gelegen en die, in het buitenland, aanleiding geven tot de heffing van successierechten, terwijl deze niet voorziet in een dergelijke vermindering voor roerende goederen die in het buitenland worden gehouden (hetgeen in het buitenland aanleiding geeft tot de heffing van successierechten).

Bij arrest van 3 juni 2021 heeft het Grondwettelijk Hof deze vraag bevestigend beantwoord. Volgens haar hoeft geen onderscheid te worden gemaakt tussen de belastingheffing op erfenissen die van toepassing is op onroerende goederen en roerende goederen die zich in het buitenland bevinden en onderworpen zijn aan internationale dubbele belasting.

Na te hebben vastgesteld dat het verschil in behandeling tussen in het buitenland gelegen roerende of onroerende goederen is gebaseerd op een objectief

onderscheidend criterium, namelijk het onroerende of roerende karakter van de goederen die deel uitmaken van de erfopvolging, heeft het Grondwettelijk Hof de voorbereidende werken onderzocht van de wet van 10 augustus 1923 tot wijziging van de wetten op de zegelrechten, registratie, griffie, hypotheek en erfenis, die artikel 17 van het Wetboek van successierechten heeft ingevoerd en vastgesteld heeft dat de redenen die dit verschil in behandeling op dat moment rechtvaardigden, niet langer relevant zijn.

Naaraanleiding van haar arrest gelast het Grondwettelijk Hof de rechter om in de onderhavige zaak een einde te maken aan de ongrondwettelijkheid in afwachting van de tussenkomst van de wetgever.

Het Hof verwerpt ook het verzoek van de Vlaamse Regering (de betrokken wetgeving was de Vlaamse successierechten) om de werking van artikel 17 van het Wetboek successierechten voor het verleden te kunnen handhaven.

In afwachting van de tussenkomst van de gewestelijke wetgevers om hun wettelijke bepalingen af te stemmen op het arrest van het Grondwettelijk Hof (door te voorzien in een verlaging van de successierechten ook voor roerende goederen die in het buitenland aan successierechten zijn onderworpen), worden belastingplichtigen die geconfronteerd worden met een geval van dubbele belasting op roerende goederen die in het buitenland worden gehouden, uitgenodigd om een verzoek tot vermindering van de Belgische successierechten in te dienen bij de bevoegde ontvanger (wetende dat de tekst van artikel 17 van het Wetboek successierechten de teruggave van successierechten beperkt tot een periode van twee jaar vanaf de datum van betaling van de rechten).

Angélique PUGLISI

Details over het Belgisch stelsel van overdrachten binnen de groep

Het stelsel

Het Belgisch stelsel van overdrachten binnen de groep voorzien in artikel 205/5 WIB 92 werd ingevoerd door de hervorming van de vennootschapsbelasting van december 2017 (wet van 25 december 2017).

Dit stelsel staat een winstgevende vennootschap (de «overdragende vennootschap») toe haar belastbare winst over te dragen aan een andere vennootschap in de groep met een tekort (de «begunstigde onderneming»). De overdragende vennootschap kan haar winst dan rechtstreeks compenseren met de verliezen van de verkrijgende vennootschap.

De verkrijgende vennootschap verliest echter het belastingvoordeel van de aftrek van haar verliezen en de overdragende vennootschap moet haar dus een vergoeding betalen die gelijk is aan de belastingbesparingen die zij door deze overdracht heeft verkregen (artikel 205/5, §3, lid 4 WIB 1992).

Voor belastingdoeleinden wordt deze vergoeding beschouwd als een uitgave die niet is toegestaan in hoofde van de overdragende vennootschap en als een vrijgesteld product voor de begunstigde onderneming.

De voorwaarden om van dit stelsel te kunnen genieten, zijn de volgende:

- het moet gaan om

vennootschappen die ingezet en of gevestigd zijn in de Europese Economische Ruimte.

- de vennootschappen moeten verbonden zijn, met andere woorden dat één van de vennootschappen minimum 90% van de aandelen in het kapitaal van de andere vennootschap moet bezitten. Het moet gaan over een rechtstreekse participatie, niet over onrechtstreekse participaties.

- De onderlinge afhankelijkheid moet gebeuren in een onafgebroken periode van minstens vijf jaar te rekenen van de « eerste januari van het vierde kalenderjaar voorafgaand aan het kalenderjaar waarvan het jaartal het aanslagjaar bepaalt » (artikel 205/5, §2, al.3 WIB 92). Bijvoorbeeld, als twee vennootschappen de toepassing van een overdracht binnen de groep wensen toe te passen voor het aanslagjaar 2021, moeten ze op een onafgebroken manier verbonden zijn sinds 1 januari 2017 en dit blijven tot ten minste 31 december 2021.

- De vennootschappen moeten dezelfde belastbare periodes hebben.

- Vennootschappen mogen niet onderworpen zijn aan een afwijkende belastingregeling en mogen onroerende goederen of andere zakelijke rechten in dergelijke goederen niet ter beschikking stellen van bestuurders van vennootschappen of personen die daarmee verbonden zijn (artikel 205/5, §2, al.8 WIB 92).

Bij een parlementaire vraag die eind vorig jaar werd gesteld (vraag nr. 12 van Steven Matheï van 29 oktober 2020, QRVA nr. 55-31, p. 219), verduidelijkte de Minister van Financiën de reikwijdte van de voorwaarde van onderlinge

afhankelijkheid voor bepaalde zeer specifieke situaties.

Overdracht van aandelen binnen de groep

A bezit B tot 90%. Op haar beurt bezit B C tot 90%.

De vennootschap C wordt daarna volledig verkocht aan vennootschap A, wat als gevolg heeft dat de moeder-dochterrelatie tussen B en C ongevormd wordt naar een relatie van zuster-vennootschappen.

In de praktijk werd reeds aanvaard dat de tussen B en C verworven periode niet wordt onderbroken door deze wijziging van de relatie, aangezien het begrip «verbonden» vennootschappen zowel de relaties tussen moeder-dochtermaatschappijen als zusterondernemingen omvat. De minister bevestigde dit standpunt.

Nieuwe vennootschap opgericht als gevolg van een fusie of splitsing en roll over regeling

Artikel 205/5, §2, lid 4 WIB 92 voorziet in een roll over van de voorwaarde van onderlinge afhankelijkheid voor vennootschappen die nieuw zijn opgericht als gevolg van een fusie door de oprichting van een nieuwe vennootschap, een splitsing door de oprichting van een nieuwe vennootschap, een gemengde splitsing of een soortgelijke operatie. De nieuwe vennootschap moet de activa van de overdragende vennootschap geheel of gedeeltelijk overnemen. In deze situatie wordt de nieuwe onderneming gelijkgesteld met de overdragende onderneming voor de aanhouding van de periode van 5 jaar.

Stel je een vennootschap A voor dat een vennootschap B bezit tegen 90%. Vennootschap B gaat over tot een splitsing door de oprichting van een nieuwe vennootschap C waaraan zij een bijdrage levert vanuit een van haar bedrijfstakken.

Tussen A en C wordt vennootschap C gelijkgesteld met vennootschap B om de voorwaarde van onderlinge afhankelijkheid te begrijpen. Dit standpunt wordt bevestigd door de minister.

Tussen B en C lijkt de minister eerst te bevestigen dat het niet nodig is om te wachten op de onafgebroken periode van 5 jaar om het stelsel van overdrachten binnen de groep toe te passen, waardoor C dit vanaf de eerste jaren na de oprichting zou kunnen doen.

Maar de minister voegt eraan toe dat het noodzakelijk is dat het vermogen van C ook voldoet aan « de voorwaarde van verbonden bedrijven ». Moet worden begrepen dat B ten minste 5 jaar vóór de splitsing moet zijn opgericht? Het vermogen van vennootschap C is inderdaad afkomstig van vennootschap B. In ieder geval wordt door de minister geen termijn genoemd.

De toelichting legt uit dat het doel van de roll over bepaling is om de negatieve fiscale gevolgen die een herstructurering van een groep kan hebben, te neutraliseren (EdM, Parl St., Kamer, 2017-2018, nr. 54-3147/001, p. 33).

In dat verband kan dan worden gesteld dat er geen specifieke periode zou zijn, aangezien B en C vóór de splitsing één en dezelfde onderneming waren,

Na een goed jaar van praktijk blijft de timide fiscale consolidatie van onze Belgische wetgeving afhankelijk van strikte criteria en zullen er in de toekomst waarschijnlijk enkele aanvullende verduidelijkingen worden aangebracht.

die haar verliezen al gebruikte om haar belastinggrondslag te verlagen. Deze uitlegging van de roll over bepaling zou negatieve fiscale gevolgen voor de splitsing van onderneming B en de herstructurering van de groep, die in overeenstemming is met de bedoeling van de wetgever, voorkomen.

Daarom staat artikel 205/5, §2, lid 4 WIB 92 toe dat B en C een overdracht binnen de groep verrichten vanaf het eerste jaar van de oprichting van C, zelfs indien B niet bestond op 1 januari van het vierde kalenderjaar dat voorafgaat aan het kalenderjaar waarvan het jaartal het belastingjaar bepaalt waarin de overdracht plaatsvindt. Voor een splitsing die in 2021 zou hebben plaatsgevonden, kunnen B en C bijvoorbeeld al in 2022 een overdracht binnen de groep doen, ook al bestond B op 1 januari 2017 nog niet.

Negatieve roll over bepaling

Op 1 december 2020 heeft de Dienst Voorafgaande Beslissingen (voorafgaande beslissing nr. 2020.1852) een beslissing genomen betreffende vennootschap A, 100% moedermaatschappij van vennootschap B, die met laatstgenoemde een overeenkomst van overdracht binnen de groep had gesloten.

Vennootschap A wou een overdracht uitvoeren voor het aanslagjaar 2020, waarbij de

voorwaarde van onderlinge afhankelijkheid vervuld was indien de vennootschappen verbonden bleven tot 31 december 2020.

In 2020 wenst de vennootschap A een fusie door overneming door te voeren van haar zuster C. Deze laatste heeft geen enkele band met de vennootschap B.

De DVB bevestigt eerst en vooral dat, voor het aanslagjaar 2020 (inkomsten 2019) de overdracht binnen de groep mogelijk blijft, aangezien de fusie pas het volgende jaar plaatsvindt.

Maar, voor de latere aanslagjaren is de DVB van mening dat de voorwaarde van onderlinge afhankelijkheid opnieuw van nul moet starten, aangezien B en C geen enkele band hadden voor de fusie, wat A door de fusie A-C “contamineert”. Deze negatieve roll over bepaling is voorzien in artikel 205/5, §2, al.5 WIB 92. Geen enkel overdracht binnen de groep zal dus kunnen plaatsvinden vanaf het belastingjaar 2021 en dit totdat de 5 ononderbroken jaren zijn verstreken.

Na een goed jaar van praktijk blijft de timide fiscale consolidatie van onze Belgische wetgeving afhankelijk van strikte criteria en zullen er in de toekomst waarschijnlijk enkele aanvullende verduidelijkingen worden aangebracht.

Laure VANDE PUTTE

Zijn levensverzekering – recente rechtspraak van het Hof van Beroep van Gent, gunstig voor de Waalse of Brusselse belastingplichtige...

We hebben reeds de gelegenheid gehad om in een eerdere bijdrage het lot aan te pakken dat is voorbehouden aan levensverzekeringsschenkingen, op het moment van het overlijden van de verzekeringnemer.

Wanneer een ouder tijdens zijn of haar leven een spaar- of beleggingsverzekering «tak 21» of «tak 23» heeft afgesloten, kan hij of zij, met het oog op het plannen van zijn of haar toekomstige nalatenschap, de polis afkopen en het bedrag dat verkregen werd aan zijn of haar kinderen geven. Geconfronteerd met de vaak hoge afkoopkosten, zal de betrokken ouder er soms de voorkeur aan geven om, dan vanaf de inschrijving van een dergelijk contract, over te gaan tot de **schenking van de**

levensverzekering zelf, met het effect van een overdracht, aan zijn kinderen – begiftigden, van alle rechten van de verzekeringnemer. In dit verband zij eraan herinnerd dat, indien het voordeel van het contract eerder werd aanvaard, de uitoefening van het recht van overdracht dan afhankelijk is van de instemming van de begunstigde.

Een **typisch voorbeeld** van deze gangbare praktijk is die van een «AAB»-configuratie waarbij ouder «A» optreedt als verzekeringnemer en diegene die verzekerd is, terwijl kind «B» de begunstigde is in geval van overlijden. Als ouder «A» al zijn rechten toewijst aan kind «B», wordt deze de facto de nieuwe verzekeringnemer en wordt de «AAB»-configuratie omgezet in een «BAB»-configuratie.

Op formeel niveau kan de overdracht van alle of een deel van de uit de verzekeringsovereenkomst voortvloeiende rechten alleen worden uitgevoerd door een **addendum die is ondertekend** door de ouder-overdrager, de kind-verkrijger en de verzekeraar. Deze overdracht kan worden beschouwd als het doen van een

onrechtstreekse schenking, voor zover de liberale intentie van de verzekeringnemer kan worden vastgesteld. De ouder die hiertoe beslist, zal er op nuttige wijze rekening mee houden dat hij het risico loopt dat artikel 7 van het Wetboek successierechten of artikel 2.7.1.0.5 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit in het Vlaamse Gewest wordt toegepast, waarbij erfbelasting wordt afgeschreven op het geschonken bedrag, indien de **schenker overlijdt binnen 3 jaar** na de genoemde schenking (zogenaamde «verdachte periode»).

De meeste verzekeringsmaatschappijen eisen nu echter dat het wordt uitgevoerd via een **rechtstreekse schenking**, bij notariële akte. Als het vandaag nog steeds mogelijk is om via een akte die verleden is bij een buitenlandse notaris te gaan, herinneren we u eraan dat een dergelijke juridische procedure het niet langer mogelijk maakt om de betaling in België van schenkingsrechten te vermijden.

In aanwezigheid van een verzekeringsgift moet worden bepaald of op het **moment van het**

latere overlijden van de ouderschenker, die het verzekerde hoofd van het contract zal zijn gebleven, successierechten verschuldigd zullen zijn door de kind-begiftigde (rechten van de verzekeringnemer), die de begunstigde van de verzekeringsuitkering is geworden.

Het principe is dat erfbelasting wordt geheven op alles wat wordt geïnd in de nalatenschap van een inwoner van het Koninkrijk. De gelden die een verzekeringnemer aan een verzekeringsmaatschappij heeft betaald en die door deze laatste worden gebruikt om vervolgens te voldoen aan zijn contractuele verplichting om kapitaal aan een derde (de begunstigde) te betalen, bevinden zich juridisch gezien niet meer in de nalatenschap van de overledene op de dag van zijn overlijden. Op grond van bovengenoemd algemeen principe mogen deze bedragen derhalve niet aan erfbelasting worden onderworpen bij het overlijden van dat overlijden.

Artikel 8 van het Wetboek successierechten heeft betrekking op levensverzekeringsovereenkomsten die worden gesloten door een persoon die de middelen erin belegt, op zijn eigen hoofd, maar waarin een of ander lid van zijn familie (of zelfs een of andere derde) als begunstigde wordt vermeld. Deze bepaling stelt een **juridische fictie** vast. Op grond van deze fictie wordt aangenomen dat bij het openen van de nalatenschap van de onderschrijver (die de fondsen in het contract heeft geïnvesteerd) die bovendien het «verzekerde hoofd» van het contract is, de bedragen die worden verkregen door de echtgenoot, kinderen of bepaalde

derden, in het kader van de levensverzekeringsovereenkomst (via het mechanisme van het **«beding ten behoeve van derden»**), in hun hoedanigheid van begunstigten, zijn onderworpen aan successierechten. De rechten worden vervolgens geheven op de waarde van het contract op de dag van de opening van de nalatenschap. Deze fictie wordt voor het Vlaamse Gewest herhaald op grond van artikel 2.7.1.0.6 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit.

De vraag die moet worden opgelost is dus of de situatie van de partijen aan het einde van de verzekerings-schenking altijd een **«beding ten behoeve van derden»** aan het licht brengt, in welk geval successierechten verschuldigd zullen zijn bij het overlijden van de oorspronkelijke verzekeringnemer op basis van artikel 8 van het Wetboek successierechten (of artikel 2.7.1.0.6 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit), of als dit integendeel niet langer het geval is, waardoor het kind - begiftigde de vrijstelling bij overlijden kan ondersteunen.

Wij zijn van mening dat deze vraag negatief moet worden beantwoord. Na de overdracht van de rechten van de verzekeringnemer aan de begunstigde werd de oorspronkelijke bepaling, «voor derden», namelijk omgezet in een **«beding ten behoeve van zichzelf»** (configuratie «BAB»).

Om een «beding ten behoeve van derden» te kunnen zijn, is het noodzakelijk, zoals gespecificeerd in artikel 1121 van het voormalige Burgerlijk Wetboek, dat een van de contractanten bepaalt dat de andere een schenking zal doen, of

een handeling zal doen, **ten gunste van een derde**.

Als gevolg van de schenking neemt de rechthebbende echter de plaats in van de oorspronkelijke verzekeringnemer (schenker) in zijn relaties met de verzekeraar, in het kader van de levensverzekeringsovereenkomst. Ook wordt het kind - begiftigde «verzekeringsnemer» van de verzekeringsovereenkomst, in plaats van de oorspronkelijke verzekeringnemer, aan wiens rechten hij is gesubrogeerd. De schenker cumuleert dus, aan het einde van de schenking, de status van verzekeringnemer en begunstigde van het contract. Er is dus geen «beding ten behoeve van derden», maar een «beding ten behoeve van zichzelf», aangezien de schenker niet langer als een derde partij bij de overeenkomst kan worden beschouwd.

Een dergelijke situatie is niet deze die bedoeld is in artikel 8 van het Wetboek van successierechten, noch in artikel 2.7.1.0.6 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit.

In het geval van zogenaamde uitzonderlijke regels moeten de beginselen van die bepalingen restrictief worden uitgelegd. Ook kan het kind - begiftigde geen successierechten worden gevorderd bij het overlijden van de oorspronkelijke verzekeringnemer, die «verzekerde hoofd» van het contract bleef.

Dit standpunt wordt bevestigd in een – niet gepubliceerde – brief van **9 april 2013** van de federale belastingadministratie waarin staat dat de successierechten in dat geval niet verschuldigd zijn. De federale

belastingadministratie die lang de enige was die bevoegd was in die materie, heeft daarna aanvaard dat de **schenking** van de onderliggende rechten die verbonden zijn aan de verzekeringspolis het mogelijk maakte om de onderwerping van de verzekeringsprestatie aan successierechten op de dag van het overlijden van de initiële verzekeringnemer **te dwarsbomen**. Dit tenzij deze schenking zou hebben plaatsgevonden binnen 3 jaar voor het overlijden van de genoemde verzekeringnemer zonder aan de formaliteit van registratie onderworpen te zijn.

Het Hof van Beroep van Gent heeft in een **recent arrest van 9 maart 2021** dit standpunt enkel bevestigd en zo elke mogelijkheid voor de belastingadministratie om in een dergelijk geval de toepassing van de fictie in artikel 8 van het Wetboek van successierechten te vorderen (Gent, 9 maart 2021, 2019/AR/1208) afgewezen.

Gezien de recente wetwijzigingen die in de Vlaamse Codex Fiscaliteit zijn doorgevoerd, is het passend om het **territoriale effect** van deze rechtspraak die gunstig is voor het argument van de belastingplichtige onmiddellijk **te beperken**.

Het **Vlaams Gewest** heeft inderdaad bij decreet van **23 december 2016** wetgeving vastgesteld. Het Vlaams decreet bepaalt nu dat de schenking van de rechten die ten grondslag liggen aan de levensverzekeringsovereenkomst ongeschikt is om de toepassing van successierechten bij het overlijden van de verzekeringnemer te verhinderen. Deze wetgeving is van toepassing op erfenissen (van belastingplichtigen woonachtig in het Vlaamse Gewest) die **open zijn vanaf 1 maart 2016**.

Deze wetgeving bevestigt en implementeert het standpunt van **Vlabel**, de Vlaamse Belastingdienst, die van mening is dat de verbintenis van de verzekeraar jegens de begunstigde ontstaat op het moment van de eerste onderschrijving van het contract, zonder dat de toegekende schenking een wijziging teweegbrengt in de juridische band die van meet af aan bestaat tussen de verzekeraar en de begunstigde. Vlabel is in dit verband van mening dat de **schenking van verzekering**, ook al is deze onderworpen aan Vlaamse schenkbelasting, **ongeschikt** is om Vlaamse successierechten te vermijden. Dit standpunt werd vastgesteld op 30 november 2015

en herhaald op 13 juni 2016 en 14 november 2016.

Volgens het **oorspronkelijke standpunt** van Vlabel bleef het kind - begiftigde successierechten verschuldigd over het volledige verzekeringsvoordeel dat hem werd toegekend bij het overlijden van de schenker-ouder, de oorspronkelijke onderschrijver en het verzekerde hoofd van de overeenkomst, zelfs als de schenkbelasting op de verzekeringsgift betaald was. Het decreet bepaalt **nu echter** dat als de schenking van verzekering is geregistreerd, de **belastbare grondslag** voor successierechten gelijk zal zijn, niet aan het volledige verzekeringsvoordeel dat de begunstigde ontvangt, maar aan hetzelfde bedrag, waarvan het bedrag dat als belastbare grondslag voor de inning van de **schenkbelasting** wordt gebruikt, vooraf zal zijn **afgetrokken**. Aan de andere kant, als de schenking van de verzekering **niet aan schenkbelasting is onderworpen**, blijft het begunstigde kind successierechten verschuldigd op het **volledige toegekende verzekeringsvoordeel**.

Ook de leer die voortvloeit uit het arrest van het Hof van Beroep van Gent, en de bevestiging

dat het het verdwijnen van een «beding ten behoeve van derden» in aanwezigheid van een verzekeringsdonatie bevat, zal alleen nuttig zijn **voor de Waalse belastingplichtige, of Brusselse belastingplichtige.**

Dit arrest kan voor deze belastingplichtigen nuttig worden aangevuld met een verwijzing naar 2 beslissingen van **6 juli 2017 en 5 juni 2018**, uitgevaardigd door de Federale Dienst voor Voorafgaande Beslissingen (die bevoegd blijft voor **Wallonië en Brussel**). Deze beslissingen bevestigden ook dat de schenking van verzekering het beding ten behoeve van derden (belastbaar voor successierechten, bij het overlijden van de oorspronkelijke verzekeringnemer, bovendien «verzekerd hoofd») definitief omzet in een beding ten behoeve van zichzelf (vrijgesteld, in dezelfde omstandigheden).

Moet worden aangenomen dat de **belastingplichtige die in het Vlaamse Gewest woont**, niet langer de mogelijkheid heeft om zijn erfgenamen te laten ontsnappen aan de Vlaamse

successierechten door een verzekerings-schenking te doen die geregistreerd en onderworpen is aan schenkbelasting? Het antwoord op deze vraag is misschien niet nee.

Nog voordat de Vlaamse Regering haar ontwerpdecreet indiende, had Vlabel inderdaad verschillende wegen voorgesteld om elke vorm van dubbele belasting te vermijden. Deze omvatten de terugbetaling door het kind - begiftigde van het contract, vóór het overlijden van de verzekerde ouder, de aanwijzing, door het kind - begiftigde, onmiddellijk na de schenking, van een andere persoon als begunstigde van het contract (zodat de «BAB» configuratie wordt omgezet, in ons voorbeeld, in een «BAC» configuratie). Deze belastingplichtige kan alleen worden geadviseerd om deze «oplossingen» met voorzichtigheid te benaderen en elk individueel geval te onderzoeken in het licht van zijn eigen omstandigheden en de criteria waarop Vlabel zich beroept om in bepaalde gevallen een «belastingmisbruik» te behouden.

Wat de **belastingplichtige betreft die in het Waalse of Brussels Gewest woont**, hij zal er ook goed aan doen om het successieplanningsproject dat hij van plan is uit te voeren te onderzoeken in het licht van de «antimisbruik»-bepalingen die van kracht zijn in het Gewest waartoe hij behoort, en om te overwegen of een of andere specifieke voorzorgsmaatregel kan worden uitgevoerd om de operatie te verzekeren. Indien de schenking niet geregistreerd is, zal de Waalse of Brusselse belastingplichtige ook alert blijven voor het risico dat voortvloeit uit de mogelijke toepassing van artikel 7 van het Wetboek successierechten, dat de debitering van de successierechten in geval van overlijden van de schenker binnen 3 jaar na de schenking veroorzaakt. Opgemerkt moet worden dat de Waalse regering medio juli 2021, in eerste lezing, een nieuw belastingdecreet goedkeurde om belastingmisbruik effectiever te bestrijden en dat van plan is deze periode te verlengen van 3 naar 5 jaar...

Mélanie DAUBE

Deze belastingplichtige kan alleen worden geadviseerd om deze «oplossingen» met voorzichtigheid te benaderen en elk individueel geval te onderzoeken in het licht van zijn eigen omstandigheden en de criteria waarop Vlabel zich beroept om in bepaalde gevallen een «belastingmisbruik» te behouden.

*Wat de **belastingplichtige betreft die in het Waalse of Brussels Gewest woont**, hij zal er ook goed aan doen om het successieplanningsproject dat hij van plan is uit te voeren te onderzoeken in het licht van de «antimisbruik»-bepalingen die van kracht zijn in het Gewest waartoe hij behoort, en om te overwegen of een of andere specifieke voorzorgsmaatregel kan worden uitgevoerd om de operatie te verzekeren. Indien de schenking niet geregistreerd is, zal de Waalse of Brusselse belastingplichtige ook alert blijven voor het risico dat voortvloeit uit de mogelijke toepassing van artikel 7 van het Wetboek successierechten, dat de debitering van de successierechten in geval van overlijden van de schenker binnen 3 jaar na de schenking veroorzaakt. Opgemerkt moet worden dat de Waalse regering medio juli 2021, in eerste lezing, een nieuw belastingdecreet goedkeurde om belastingmisbruik effectiever te bestrijden en dat van plan is deze periode te verlengen van 3 naar 5 jaar...*

Luxemburg – beperking van de aftrekbaarheid van interesten – omzendbrief van 2 juni 2021

Artikel 168 bis van de Luxemburgse wet op de inkomstenbelasting (hierna “LIR”), die sinds 1 januari 2019 van toepassing is, heeft een beperking van de aftrek van interesten op leningen voor bepaalde Luxemburgse belastingplichtigen ingevoerd.

Op 2 juni 2021 publiceerde de Luxemburgse belastingdienst een omzendbrief over deze beperkingsregel. Dit is een update van een omzendbrief van 8 januari 2021 over hetzelfde onderwerp (omzendingen nr. 168bis en 168bis/1).

In vergelijking met de oude versie verduidelijkt de omzendbrief van 2 juni wat wordt bedoeld met leden van een geconsolideerde groep, die profiteren van een regel die afwijkt van de regeling van beperking van de aftrekbaarheid van interesten. Dit is een gelegenheid om het toepassingsgebied van deze regel in herinnering te roepen.

Artikel 168bis LIR introduceert een plafond voor de aftrek van netto financiële lasten, die in de wet en de omzendbrief worden aangeduid als « financieringskostensurplus», tot het percentage van 30% van de fiscale EBITDA (d.w.z. winst vóór interesten, belastingen, waardeverminderingen en afschrijvingen), terwijl wordt voorzien in een de minimis

financiële drempel die de volledige aftrek van extra financieringskosten tot een maximum van 3 miljoen EUR mogelijk maakt. Met andere woorden, de betrokken belastingplichtigen zijn alleen onderworpen aan de 30%-belasting-EBITDA-limietregel wanneer het financieringskostensurplus meer dan 3 miljoen EUR bedraagt.

Op enkele uitzonderingen na geldt deze beperking van de aftrek van Luxemburgse interesten voor Luxemburgse ingezetenen vennootschappen en Luxemburgse vaste inrichtingen van niet-ingezetenen belastingplichtigen.

De omzendbrief verduidelijkt de niet-limitatieve lijsten van financieringskosten.

Ze precificeert dat de financieringskosten bestaan uit rentelasten op alle vormen van schuld, andere kosten die economisch gelijkwaardig zijn aan interesten en kosten die zijn gemaakt om financiering te zoeken.

De interesten op uitgifte- en aflossingspremies in verband met financiële instrumenten, zoals obligaties zonder coupon, inwisselbare obligaties en converteerbare obligaties, worden ook wel financieringskosten genoemd.

De omzendbrief verduidelijkt verder dat bedragen die verschuldigd zijn op instrumenten die beschikbaar zijn in het kader van Islamitische financiering, moeten worden behandeld als financieringskosten wanneer ze fiscaal kunnen worden gelijkgesteld met een traditioneel financieel instrument.

De overschrijding van de financieringskosten in verband met schuldbewijzen die vóór 17 juni 2016 zijn aangegaan, is uitgesloten van de toepassing van de beperkingsregel voor interestaftrek, maar de uitsluiting wordt niet uitgebreid tot latere wijzigingen. De omzendbrief voorziet in een niet-limitatieve lijst van wijzigingen die niet als latere wijzigingen worden beschouwd en die derhalve geen invloed hebben op de aftrekbaarheid van het totale interestbedrag op dergelijke verworven leningen.

Alle wijzigingen met betrekking tot: de vervaldatum van het schuldinstrument, de rentevoet of de methode voor de berekening van de rentevoet, het geleende bedrag, de partijen bij de schuld worden derhalve beschouwd als «toegestane» wijzigingen.

De omzendbrief verduidelijkt dat een reorganisatie zoals een fusie of splitsing of een migratie naar een ander land geen invloed heeft op de toepassing van deze «grootvaderclausule» op voorwaarde dat de oorspronkelijke voorwaarden van de lening niet worden gewijzigd.

Met betrekking tot de berekening van de aftrekbaarheidsdrempel per jaar wordt in de omzendbrief bepaald dat het aftrekplafond dat overeenkomt met het plafond van 3 miljoen euro of 30% van de EBITDA van de belastingplichtige op elk boekjaar van toepassing is. Dit betekent dat een oefening van minder dan twaalf maanden moet worden behandeld als een volledige oefening.

Ten slotte wordt in de omzendbrief gesteld dat de overschrijding van de financieringskosten zonder tijdsbeperking kan worden uitgesteld, terwijl de capaciteit voor ongebruikte interesten maximaal vijf jaar kan worden uitgesteld.

Met andere woorden, wanneer een belastingplichtige zijn beschikbare aftrekplafond in een begrotingsjaar niet volledig heeft opgebruikt, kan hij in het volgende boekjaar (en de daaropvolgende boekjaren) naast de in dat boekjaar gemaakte interesten ook de interesten aftrekken die in het voorgaande boekjaar niet in mindering werden gebracht. Daarentegen mag het bedrag aan interesten dat de maximaal toegestane aftrek van een exploitatiejaar overschrijdt, alleen in de volgende 5 exploitatiejaren in mindering worden gebracht.

In de huidige versie van de omzendbrief geeft de Luxemburgse belastingdienst nadere informatie over de afwijkende regeling die van toepassing is op leden van geconsolideerde groepen. Een belastingplichtige die tot een geconsolideerde groep behoort, kan op verzoek al zijn extra financieringskosten in mindering brengen indien hij kan aantonen dat de verhouding tussen zijn eigen vermogen en al zijn activa

moet worden geacht groter te zijn dan of gelijk is aan de equivalente verhouding van de groep waartoe hij behoort en waarvan het hoofd een entiteit is die een geconsolideerde jaarrekening opstelt.

De toepassing van deze afwijkende regeling veronderstelt de naleving van de voorwaarden: de belastingplichtige moet in feite lid zijn van een geconsolideerde groep, dat wil zeggen volledig worden geïntegreerd in de geconsolideerde jaarrekening die door de entiteit aan het hoofd van de groep is opgesteld, en deze jaarrekening moet worden opgesteld in overeenstemming met een van de in aanmerking komende boekhoudkundige referentiekaders en aan passende controle worden onderworpen.

Wat de eerste voorwaarde betreft, wordt in de omzendbrief

bepaald dat de belastingplichtige regel voor regel volledig moet worden geconsolideerd in de geconsolideerde jaarrekening. Alleen organisaties die volledig zijn geïntegreerd in de geconsolideerde jaarrekening worden erkend als leden van de geconsolideerde groep.

Wanneer er meerdere geconsolideerde groepen zijn waarvan de jaarrekening op het eerste gezicht als basis voor de toepassing van deze afwijkende clause zou kunnen dienen, wordt gepreciseerd dat het de geconsolideerde jaarrekening is die door de uiteindelijke consoliderende entiteit wordt opgesteld en die zullen worden gebruikt.

Om de afwijkende regeling van toepassing te laten zijn, moet de geconsolideerde

In het licht van de verduidelijkingen in de omzendbrief is het van belang voor belastingplichtigen die deel uitmaken van een geconsolideerde groep of voor degenen die de verduidelijkingen van de circulaire over het systeem van beperking van de interestaftrek nog niet hadden gelezen, om de nodige aanpassingen aan te brengen in hun beleid rond interestaftrek en om de nodige bewijsstukken te verkrijgen voor hun volgende belastingaangifte in Luxemburg.

jaarrekening ook worden opgesteld in overeenstemming met een in aanmerking komend boekhoudkundig referentiekader, d.w.z. in overeenstemming met de International Financial Reporting Standards (IFRS) of in overeenstemming met het nationale systeem voor financiële verslaggeving van een lidstaat. Deze geconsolideerde jaarrekening wordt vervolgens onderworpen aan een passende audit door een deskundige die gemachtigd is de geconsolideerde jaarrekening te controleren overeenkomstig het nationale recht van de uiteindelijke consoliderende entiteit.

De afwijkingsregeling is niet ambtshalve van toepassing. In de omzendbrief wordt bepaald dat de belastingplichtige, om daarvoor in aanmerking te komen, een daartoe strekkend verzoek moet indienen, dat moet worden ingediend voor elk exploitatiejaar waarvoor de belastingplichtige van de afwijkingsregeling gebruik wenst te maken. Een belastingplichtige kan dus voor elk boekjaar kiezen of hij al dan niet kiest voor de toepassing van de derogatieregeling. Natuurlijk moet de belastingplichtige ook aantonen dat zijn verhouding groter is dan of gelijk is aan die van de geconsolideerde groep. Hij moet daarom bij zijn aangifte inkomstenbelasting de gegevens voegen van de elementen die nodig zijn om de relevante ratio's te bepalen.

In het licht van de verduidelijkingen in de omzendbrief is het van belang voor belastingplichtigen die deel uitmaken van een geconsolideerde groep of voor degenen die de verduidelijkingen van de circulaire over het systeem van beperking

van de interestaftrek nog niet hadden gelezen, om de nodige aanpassingen aan te brengen in hun beleid rond interestaftrek en om de nodige bewijsstukken te verkrijgen voor hun volgende belastingaangifte in Luxemburg.

Angélique PUGLISI

2022 Wijziging btw-vrijstelling vanaf 2022 van toepassing op zorgdiensten

Op voorstel van de Minister van Financiën werd zojuist een wet aangenomen tot wijziging van het btw-wetboek met betrekking tot de vrijstelling van de belasting op het verlenen van medische zorg aan de persoon.

Deze wijziging van het btw-wetboek vloeit voort uit een arrest van het Grondwettelijk Hof, dat de bepalingen van het btw-wetboek met betrekking tot persoonlijke medische zorg op een aantal punten nietig heeft verklaard. Het maakt het dus mogelijk deze bepalingen in overeenstemming te brengen met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Vanaf 1 januari 2022 geldt voor zogenaamde «niet-therapeutische» zorg een btw-tarief van 21%, en alleen therapeutische behandelingen komen nog in aanmerking voor de vrijstelling.

Momenteel zijn de honoraria van gezondheidswerkers (arts, tandarts, fysiotherapeut, diëtist, enz.) over het algemeen vrijgesteld van btw. De honoraria van artsen in verband met zuiver esthetische behandelingen zijn echter al btw-plichtig. Deze regel wordt daarom vanaf 2022 uitgebreid tot alle medische en paramedische personeelsleden, in overeenstemming met de wet van 11 juli 2021 tot wijziging van het btw-wetboek met betrekking

tot de vrijstelling van de belasting op het verlenen van medische zorg aan de persoon.

De zogenaamde «niet-therapeutische» behandelingen omvatten uiteraard puur esthetische behandelingen, maar niet alleen deze. Onder de nieuwe wet zullen alle diensten die niet therapeutisch zijn immers btw-plichtig zijn, namelijk – onder andere – het verstrekken van een attest voor levensverzekering door een arts, tanden bleken door een tandarts, de begeleiding van een sporter door een fysiotherapeut, enz. De administratie zal echter een omzendbrief moeten opstellen waarin de behandelingen worden gespecificeerd die al dan niet aan btw zullen onderworpen worden. In dit opzicht zal volgens de artsenvakbond de grens tussen zorg die al dan niet therapeutisch is, niet gemakkelijk te trekken

zijn. Alles hangt af van wat wel of niet als therapeutisch zal worden beschouwd.

Daarnaast wordt ook de btw-regeling voor paramedische beroepen gewijzigd.

Tegenwoordig zijn erkende paramedische beroepen, zoals fysiotherapie, diëtetiek en logopedie, vrijgesteld van BTW. Daarentegen moeten niet-gereguleerde (niet-erkende) beroepen, zoals osteopathie, acupunctuur en chiropractie, btw in rekening brengen. Dit stelsel zal veranderen, omdat de nieuwe wet rekening houdt met de aard van de zorg. Daarom zal therapeutische zorg worden vrijgesteld van btw, zelfs als deze wordt verleend door «niet-gecertificeerde» professionals. En omgekeerd: erkende beroepen die niet-therapeutische zelf uitdelen, zullen btw in rekening moeten brengen.

Er is echter een uitzondering op de facturering van btw: de medische of paramedische beroepsbeoefenaar die een inkomen van minder dan 25.000 euro haalt uit niet-therapeutische zorg, kan kiezen voor de uitzonderlijke regeling die van toepassing is op kleine bedrijven, op voorwaarde dat hij bepaalde formaliteiten voltooit (aanvraag van een btw-nummer, boekhouding houden volgens de regels op dit gebied, enz.).

Candice JEUNIAUX

De zogenaamde «niet-therapeutische» behandelingen omvatten uiteraard puur esthetische behandelingen, maar niet alleen deze. Onder de nieuwe wet zullen alle diensten die niet therapeutisch zijn immers btw-plichtig zijn, namelijk – onder andere – het verstrekken van een attest voor levensverzekering door een arts, tanden bleken door een tandarts, de begeleiding van een sporter door een fysiotherapeut, enz. De administratie zal echter een omzendbrief moeten opstellen waarin de behandelingen worden gespecificeerd die al dan niet aan btw zullen onderworpen worden. In dit opzicht zal volgens de artsenvakbond de grens tussen zorg die al dan niet therapeutisch is, niet gemakkelijk te trekken. Alles hangt af van wat wel of niet therapeutisch zal worden beschouwd.

Mauritius, een voordelig belastingstelsel dat opnieuw openstaat voor internationale reizigers

Aangezien Mauritius op 15 juli 2021 eindelijk zijn grenzen heeft heropend voor internationale reizigers, is dit een kans om te herinneren aan het bijzonder aantrekkelijke belastingstelsel van het eiland voor mensen die zich daar willen vestigen en/of werken, evenals de voorwaarden om zich daar te vestigen.

Voordelige fiscaliteit

Volgens de lokale belastingregels zijn onroerend goed of roerende meerwaarden en dividenden niet onderworpen aan enige belasting. Wie van de interesten? Andere inkomsten zijn onderworpen aan inkomstenbelasting van 15% als

de jaarlijkse drempel van 3 miljoen MUR (60.006 EUR) niet wordt overschreden. Als deze drempel wordt overschreden (moet worden aangevuld).

Mauritius heeft tot op heden overeenkomsten inzake dubbele belasting ondertekend met 44 landen over de hele wereld, waaronder 9 met Europa, onder wie België. Er wordt onderhandeld over overeenkomsten met Griekenland en Spanje.

Er is geen vermogensbelasting noch successie- of schenkrechten.

Op bedrijfsniveau is Mauritius een favoriete bestemming geworden voor buitenlandse investeerders dankzij de vele maatregelen die de lokale autoriteiten in hun voordeel hebben genomen. Er zijn verschillende soorten bedrijven die kunnen worden opgericht, waaronder het Mauritiaanse binnenlandse bedrijf en de

vennootschap “Global Business Company”.

Angélique PUGLISI

Mauritius heeft tot op heden overeenkomsten inzake dubbele belasting ondertekend met 44 landen over de hele wereld, waaronder 9 met Europa, onder wie België. Er wordt onderhandeld over overeenkomsten met Griekenland en Spanje.

Er is geen vermogensbelasting noch successie- of schenkrechten.

Voorwaarden om zich in Mauritius te vestigen

De volgende vergunningen zijn beschikbaar voor degenen die willen wonen, werken of genieten van een pensioen in Mauritius: de bezettingsvergunning en de permanente verblijfsvergunning. Bovendien kunt u sinds kort op basis van de volgende investeringen met uw gezin in Mauritius wonen en werken zonder een extra verzoek in te dienen:

	Investering (EUR)	Details
10 jaar bezettingsvergunning voor een gezin	212,126.25 (USD 250,000)	Investering in het fonds « COVID-19 Projects Development Fund »
Premium Beleggerscertificaat	9,988,205.61 (USD 11.7 m)	Investeringen in alle sectoren, met uitzondering van de farmaceutische sector
Onroerend goed	318,358 (USD 375,000)	Investering in een appartement gelegen in een gebouw met een gelijkvloers + minimaal 2 verdiepingen

	Binnenlands bedrijf	Vennootschap Global Business Company (GBC)
Activiteiten	Alle juridische activiteiten kunnen worden uitgevoerd (gelijk aan de Belgische naamloze vennootschap)	Alle activiteiten die door de Financial Services Commission (FSC) zijn toegestaan door managers die buiten Mauritius wonen
Voordelen	<ul style="list-style-type: none"> Ideaal voor elk bedrijf dat op de Mauritiaanse markt wil opereren Geen internationale btw binnen de grens van 119.725,58 EUR omzet Geen sociale last voor de beloning van buitenlandse werknemers 	<ul style="list-style-type: none"> Ideaal voor elk bedrijf dat een outsourcing-activiteit wil ontwikkelen. Profiteert van de belastingvoordelen die worden genoemd in de verschillende dubbelbelastingovereenkomsten die het land heeft ondertekend. Hiermee kunt u investeren in de verschillende plannen die de overheid aan buitenlanders voorstelt. Kan financiële transacties uitvoeren met bewoners. In aanmerking komen voor een vastgoedinvestering op een uitsluitend aanvullende basis Is geschikt als u investeringen doet die cashflow genereren in landen die een belastingverdrag met Mauritius hebben.
Actiecapaciteit	Alleen de Mauritiaanse markt	De hele wereld
Beheer en controle	<ul style="list-style-type: none"> Moet worden beheerd en gecontroleerd door Mauritius 	<ul style="list-style-type: none"> Moet worden beheerd en gecontroleerd vanuit Mauritius Moet worden beheerd door een beheermaatschappij De belangrijkste activiteiten die inkomsten genereren, moeten worden uitgevoerd vanuit Mauritius, waarbij een redelijk aantal gekwalificeerde personen in dienst is om de hoofdactiviteiten uit te voeren en met een minimumbedrag aan uitgaven dat overeenkomt met het niveau van de activiteiten
Anonimiteit	Neen	Deels
Aandeelhouders	Kan 100% eigendom zijn van buitenlanders	Kan 100% eigendom zijn van buitenlanders
Minimum maatschappelijk kapitaal	Geen minimum	Geen minimum* (Met uitzondering van vergunde activiteiten zoals CIS Manager, CIS Adviseur van Investment Dealer)
Fiscaliteit	15% van de winst En vrijstelling van 80% op bepaalde soorten inkomsten (die dus kunnen worden teruggebracht tot 3%) Wat?	15% van de winst op Mauritius En 80% vrijstelling op bepaalde soorten inkomsten, die dus kunnen worden teruggebracht tot 3%
Boekhoudverplichting	Ja	Ja

Een belastingvoordeel voor de kwijtschelding van de huur van juni tot september 2021

De artikelen 7 tot en met 9 van de wet van 18 juli 2021 houdende tijdelijke steunmaatregelen omwille van de pandemie voorzien in een belastingvoordeel voor de vrijwillige kwijtschelding van huurprijzen voor de maanden juni, juli, augustus en/of september 2021.

Opdat dit belastingvoordeel zou toegekend worden, moet de onderneming verplicht geweest zijn te sluiten gedurende ten minste één dag in de maand waarvoor afstand werd gedaan van de huur.

Dit voordeel bestaat uit:

- Een belastingverlaging in de personenbelasting (en niet-ingezetene/personenbelasting); of
- Een niet terug te betalen vennootschapsbelastingkrediet (en niet-ingezetene/vennootschapsbelasting).

Om van dit voordeel te genieten, zijn de volgende regels van toepassing:

- Voor personenbelasting en niet-ingezetene/personenbelasting:

De eigenaar, vruchtgebruiker, erfpachter, opstalhouder of bezitter die afstand doet van de huur- en huurvoordelen, kan aanspraak maken op een belastingvermindering op voorwaarde dat:

- Het onroerend goed waarvoor de huur wordt kwijtgescholden zich in België bevindt;

De huurprijs een deel van het onroerend goed betreft dat door de ondernemer-huurder wordt gebruikt voor zijn eigen beroepsactiviteit;

De huurder een zelfstandige in hoofdberoep, een klein bedrijf of een kleine vereniging is, en dat hij gedurende de betrokken periode een beroepsactiviteit in het gebouw heeft uitgeoefend;

- De huurder verplicht was om de vestigingseenheid in het betrokken gebouw te sluiten nademaatregelen die de federale overheid vanaf 12 maart 2020 heeft genomen in het kader van de COVID-19-pandemie, namelijk dat een verplichte sluiting van één dag in de betrokken maand voldoende is;

- De huurder en de verhuurder geen verbonden personen zijn, d.w.z. echtgenoten, partners, enz.;

- De kwijtschelding van huur en huurvoordelen plaats vindt in de vorm van een opschorting van de verplichting tot betaling van de huur, en dat minimaal 40% van de huur- en huurtoeslag wordt kwijtgescholden;

- De kwijtschelding vrijwillig, formeel, definitief en onherroepelijk is, al dan niet schriftelijk, en uiterlijk op 15 november 2021 een kopie van deze schriftelijke overeenkomst aan de belastingdienst wordt verstrekt. Bovendien moet worden opgemerkt dat het bedrag dat in aanmerking moet worden genomen voor de belastingvermindering niet meer mag bedragen dan 5.000 euro per maand per huurcontract, noch meer dan 45.000 euro per belastingplichtige voor alle huurcontracten samen. Ten slotte wordt de belastingvermindering toegekend voor het inkomstenjaar

2021, gekoppeld aan het belastingjaar 2022. Het is gelijk aan 30% van het bedrag dat in aanmerking moet worden genomen van de huur- en huurvoordelen die kwijtgescholden worden.

- Voor vennootschapsbelasting en niet-ingezetene/vennootschapsbelasting:

De voorwaarden zijn meestal dezelfde als voor personenbelasting en niet-ingezetene/personenbelasting. De vennootschapsbelastingmaatregel verschilt echter van de maatregel in de personenbelasting op de volgende twee punten:

- Het belastingvoordeel wordt toegekend onder de vorm van een nietterugtebetalenbelastingkrediet en niet onder de vorm van een belastingvermindering; en

- De voorwaarden met betrekking tot de relaties tussen de huurder en de verhuurder worden aangepast rekening houdend met het vennootschapskarakter van de verhuurder.

Opgelet: de algemene antimisbruikbepaling (artikel 344 eerste paragraaf van het Wetboek van inkomstenbelastingen 1992) kan ingeroepen worden als een verrichting waarmee bovengenoemd belastingvoordeel wordt gevorderd, in strijd is met de doelstellingen van de invoering van dat belastingvoordeel.

Candice JEUNIAUX

Opgelet: de algemene antimisbruikbepaling (artikel 344 eerste paragraaf van het Wetboek van inkomstenbelastingen 1992) kan ingeroepen worden als een verrichting waarmee bovengenoemd belastingvoordeel wordt gevorderd, in strijd is met de doelstellingen van de invoering van dat belastingvoordeel.

Hong Kong: een aantrekkelijk belastingstelsel voor de nieuwe ingezeten natuurlijke personen

Inleiding

Hongkong heeft een bijzonder aantrekkelijk belastingstelsel voor rijke niet-ingezeten natuurlijke personen die zich daar willen vestigen. De relatief lage belastingtarieven en het gunstige belastingklimaat maken Hongkong een aantrekkelijke plek voor het genereren van inkomsten en een gunstig centrum voor eigendom en beheer van activa.

Over het algemeen wordt belasting geheven op territoriale basis in plaats van op basis van de nationaliteit, woonplaats of verblijfplaats van een persoon in Hongkong. Als gevolg hiervan zijn alleen inkomsten uit bronnen uit Hongkong (of geacht zijn dit te zijn) onderworpen aan inkomstenbelasting.

Sterke punten van de fiscaliteit

Volgens de nationale belastingregels van Hongkong kunnen inwoners onder andere profiteren van de volgende belastingvoordelen:

Inkomsten van ondernemingen

– In het algemeen is een persoon of entiteit die een bedrijf, beroep of activiteit uitoefent in Hong Kong (alleen) onderworpen aan inkomstenbelasting over

inkomsten die afkomstig zijn uit of afgeleid zijn uit Hong Kong uit dat beroep, die handel of activiteit. Het belastbaar inkomen wordt bepaald in overeenstemming met algemeen aanvaarde boekhoudbeginselen, zoals gewijzigd door het Belastingwetboek en beginselen die voortvloeien uit de jurisprudentie;

– Het belastingtarief voor de eerste 2 miljoen Hong Kong dollars (ongeveer USD 257.000) van (netto) winsten met betrekking tot een eenmanszaak en een onderneming onder de vorm van een vennootschap is respectievelijk 7,5% en 8,25%. De rest van de (netto) winst wordt belast tegen het belastingtarief van respectievelijk 15% en 16,5% ;

Inkomsten uit beleggingen

– Dividenden zijn over het algemeen vrijgesteld van belasting op winst en er wordt geen bronbelasting geheven op dividenden (of de interesten) die aan ingezetenen (of niet-ingezetenen) worden betaald. Dividenden of interesten die door een vennootschap of trust worden uitgekeerd aan in Hongkong gevestigde aandeelhouders of begunstigden, uit inkomsten die in of buiten Hong Kong worden gegenereerd, zijn over het

algemeen niet belastbaar, zowel voor particulieren als voor de vennootschappen.

– Overige inkomsten uit beleggingen (bv. meerwaarden op aandelen) zijn niet belastbaar.

Inkomsten uit arbeid en bestuurders

– Voor zover de inkomsten uit arbeid hun oorsprong hebben in Hong Kong, is een loonbelasting verschuldigd. Er geldt echter een specifieke vrijstelling als de activiteit buiten Hongkong wordt uitgeoefend of als de job in Hongkong wordt verricht gedurende een aantal dagen lager dan 60 in een belastingjaar;

– Omgekeerd, indien een niet-ingezetene die buiten Hongkong werkzaam is, diensten verleent in Hongkong tijdens bezoeken van in totaal meer dan 60 dagen in een belastingjaar, wordt die persoon (slechts) belast op zijn of haar bezoldiging naar rato van het aantal dagen dat hij in Hongkong heeft doorgebracht;

– De inkomsten (vergoedingen en presentiegelden) van bestuurders van een vennootschap waarvan het management en

In het algemeen omvatten de criteria waarmee de immigratiedienst van Hong Kong rekening moet houden, de mogelijkheid van de aanvrager om een substantiële bijdrage te leveren aan de economie van Hong Kong. Met name het ondernemingsplan, de (te verwachten) omzet van de onderneming, de financiële middelen, de hoeveelheid investeringen die de werking van de onderneming kunnen ondersteunen, het aantal (lokaal te) creëren banen, de invoering van nieuwe technologieën of vaardigheden, etc.

de controle zich in Hong Kong bevinden, zijn onderworpen aan loonbelasting in Hong Kong. Afgezien van deze hypothese zijn de tantièmes en presentiegelden niet belastbaar.

– Loonbelasting wordt geheven op het netto belastbaar inkomen tegen progressieve tarieven variërend van 2% tot 17%, of tegen een vast tarief (maximumtarief) van 15% op het netto belastbaar inkomen, volgens de berekening die de laagste belastingdruk oplevert;

– Werkgevers en werknemers zijn verplicht om het laagste bedrag tussen 5% van het loon van werknemers en HKD 1.500 (ongeveer USD 192) per maand bij te dragen aan goedgekeurde verplichte pensioenplannen, tenzij werknemers worden gedekt door andere erkende bedrijfspensioenplannen.

Andere inkomsten

– De schenkingen zijn niet belastbaar, of de goederen of de daarmee verbonden rechten nu in of buiten Hong Kong gevestigd zijn. Er kan een zegelrecht verschuldigd zijn in geval van aandelenoverdracht van vennootschappen die gevestigd zijn in Hong Kong of onroerende goederen in Hong Kong, tenzij kan aangetoond worden dat deze overdracht geen betrekking heeft op een overdracht van begunstigde belangen (bv.: aandelen die recht geven op dividenden);

– De nalatenschappen van personen die overleden zijn op 11 februari 2006 of na deze

datum zijn niet onderworpen aan successierechten, aangezien deze op die datum werden afgeschaft.

Visa

Ook al werd het « Capital Investment Entrant Scheme » door de regering van Hong Kong sinds 15 januari 2015 opgeschort tot nader order, toch kunnen de vermogende personen als ondernemers nog een visumaanvraag indienen in het kader van het investeringsprogramma.

In het algemeen omvatten de criteria waarmee de immigratiedienst van Hong Kong rekening moet houden, de mogelijkheid van de aanvrager om een substantiële bijdrage te leveren aan de economie van Hong Kong. Met name het ondernemingsplan, de (te verwachten) omzet van de onderneming, de financiële middelen, de hoeveelheid investeringen die de werking van de onderneming kunnen ondersteunen, het aantal (lokaal te) creëren banen, de invoering van nieuwe technologieën of vaardigheden, etc.

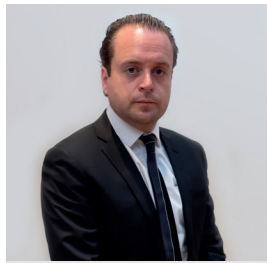
Familieleden van een visumaanvrager (d.w.z. de echtgenoot en zijn/haar ongehuwde kinderen jonger dan 18 jaar) kunnen een aanvraag indienen voor het statuut van persoon ten laste. In principe mag de houder van een visum van persoon ten laste in Hong Kong werken zonder voorafgaande toestemming van de immigratiedienst. De visa voor personen ten laste kunnen ook worden verleend aan andere naaste familieleden

die volledig afhankelijk zijn van de aanvrager of die gehandicapt zijn, mits goedkeuring door de immigratiedienst.

Kenneth Yim
Angélique PUGLISI
KENNETH YIM TAX

Thierry AFSCHRIFT

Jonathan CHAZKAL

Mélanie DAUBE

Pascale HAUTFENNE

Candice JEUNIAUX

Sylvie LEYDER

Angélique PUGLISI

Perrine RUDEWIEZ

Laure VANDE PUTTE

IDEFISC

Tel. : 02/646 46 36

Fax : 02/644 38 00

IDEFISC WORDT GEPUBLICEERD DOOR

Thierry AFSCHRIFT

MET DE SAMENWERKING VAN

Pascale HAUTFENNE, hoofdredacteur

EN

Jonathan CHAZKAL

Mélanie DAUBE

Sylvie LEYDER

Angélique PUGLISI

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Thierry AFSCHRIFT

Lensstraat, 13

1000 Brussel

INTERNET

www.idefisc.be

VOLGEND NUMMER:

December 2021

Om IDEFISC te ontvangen per elektronische post, stuur uw adres naar info@idefisc.be

De informatie die door IDEFISC wordt gepubliceerd is alleen voor informatiedoeleinden; het is geen juridisch advies over specifieke situaties.

Dit nummer is ook beschikbaar in het Frans.

Als u deze wilt ontvangen, stuur dan een e-mail naar info@idefisc.be

DESIGN BY

Admax

IDEFISC